

Chuyên Nghiệp Phần Diễn

Contents

Chuyên Nghiệp Phần Diễn	1
1. Chương 1: Sắm Vai Vương Tử Học Đường	1
2. Chương 2: Sắm Vai Thái Y Hoàng Cung (thượng)	5
3. Chương 3: Sắm Vai Thái Y Hoàng Cung (hạ)	8
4. Chương 4: Rong Chơi 10 Ngày	11
5. Chương 5: Nuôi Một Người Hầu Nam (thượng)	14
6. Chương 6: Nuôi Một Người Hầu Nam (hạ)	17
7. Chương 7: Thiếu Chủ Ma Giáo Phản Công (nhất)	20
8. Chương 8: Thiếu Chủ Ma Giáo Phản Công (nhị)	23
9. Chương 9: Thiếu Chủ Ma Giáo Phản Công (tam)	26
10. Chương 10: Thiếu Chủ Ma Giáo Phản Công (tứ)	29
11. Chương 11: Thiếu Chủ Ma Giáo Phản Công (ngũ)	33
12. Chương 12: Thiếu Chủ Ma Giáo Phản Công (lục)	36
13. Chương 13: Thiếu Chủ Ma Giáo Phản Công (thất)	38

Chuyên Nghiệp Phần Diễn

Giới thiệu

Edit: Sa NguyênBeta: BelfranNội dung: xuyên qua thời không cải trang giả dạng hệ thống khoái xuyênNhân vật chính: 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-nghiep-phan-dien>

1. Chương 1: Sắm Vai Vương Tử Học Đường

Ta tên là Ngô Trần Suất, là một tên chuyên sắm vai các nhân vật trong tiểu thuyết.

A được rồi, ta biết mấy người nhất định nghe không hiểu nghề nghiệp của ta. Chuyện này cũng không có vấn đề gì, nói đơn giản một chút, tất cả những quyển tiểu thuyết đều có thể biến thành thế giới của ta. Bởi vì những nhân vật trong thế giới kia thường thường sẽ bởi vì thế giới của họ bị động đất, núi lửa, thùng tầng ô-zôn, cử hành thể vận hội Ô-lym-pic... và một loạt nguyên nhân mặc danh kỳ diệu khác mà biến mất! Cho nên, nghề nghiệp của ta liền sinh ra!

Ta được yêu cầu đi sắm vai các nhân vật sẽ biến mất, duy trì nội dung vở kịch cho đến khi chấm dứt.

Ta từ một diễn viên phụ chỉ được đọc có vài câu thoại của pháo hôi từng bước chậm rãi tiến tới hôm nay, chưa từng phạm lỗi gì, biến ta trực tiếp trở thành người chuyên sắm vai nam thần ngôn tình!

Nhưng lúc này đây, đã xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn.

...

Ta nhận một quyển tiểu thuyết đam mỹ. Mà không, cái đó không quan trọng! Là một người chuyên sắm vai nhân vật tiểu thuyết, sẽ không bởi vì người yêu của nhân vật là nam mà từ bỏ công việc! Trọng điểm là — ta hình như đã quên tìm hiểu nội dung vở kịch, nói chính ra là quên đọc kịch bản mất rồi!!!

Nằm trên giường lớn ở trong thế giới của nhiệm vụ lần này, ta lại trầm tư: mình có nên thoát khỏi thế giới này hay là ở lại đây ha???

Ba giây đồng hồ sau, suy đi tính lại ta mới gian nan hạ một cái quyết định!

Ta dùng tư thái cực kỳ tao nhã màu mè bò từ giường dậy, đối mặt với hơn hai trăm nữ hầu đang đứng trong phòng lớn ... chắc ... không ..., mấy chuyện này đều không trọng yếu! Làm một người sắm vai nhân vật tiểu thuyết chuyên nghiệp, ta cực kỳ có đạo đức nghề nghiệp!

Không phải chỉ là tiểu thuyết đam mỹ sao? Căn cứ vào chuyện ta nhiều năm chưa hề chiến bại, ta không định rút lui!

...

Ta cẩn thận quan sát người bên trong gương, gương mặt cứng ngắc, mắt hí nhếch lên, môi miệng ngang phè, rõ ràng là một tên mặt than thần kinh tê liệt! Nhưng thân thể này điều kiện bên ngoài cực kỳ ưu tú! Lớn lên cao, ngũ quan tuấn tú, nhà có tiền! Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm công tác của ta mà nói, đây chắc chắn là nam nhân vật chính!

Tuy rằng không xem kịch bản, nhưng ta vẫn biết hiện tại mình tên Mục Kỳ, đang học trung học Thượng Quý.

... Ha hả, loại chuyện này vớ đại một cuốn sách nào ra cũng sẽ đọc thấy.

Tùy ý để nữ hầu giúp mình mặc đồng phục cực kì đắt tiền cực kì loè loẹt xong, ta mặt lạnh đi xuống lầu. Ấn sáng xong liền ngồi vào xe đi đến trường học.

Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm sắm vai nam chính ngôn tình, băng sơn vương tử này nọ, thì lần này không phải rất đơn giản sao!

Vào sân trường, dọc theo đường đi không ngừng có những em gái nhìn ta mà mặt mũi đỏ bừng ... đừng có hỏi, ta không biết vì sao đâu . Nhìn em gái trước mắt đang ngại ngùng đỏ mặt dùng hai tay dăng cho ta một lá thư màu hồng, lòng ta liền cảm thấy vừa xấu hổ vừa phẫn!

Không! Tuyệt đối không được! Ta là một người sắm vai chuyên nghiệp.

Ta bây giờ là nhân vật chính trong đam mỹ văn! Như thế nào có thể vì một em gái xinh tươi mà động tâm chứ???

Cho nên, ta chỉ hạ mi nhìn qua rồi từ từ rời đi. Chắc, nếu là ngôn tình văn! Em gái cứng đờ chắc chắn là của ta nha!

Mặt than bước vào phòng học, được rồi! Hoàn hảo hấp dẫn ánh mắt của mọi người! Duy trì khuôn mặt nạnh nùng, duy trì khí tức lạnh như băng liên tục tản ra, từ từ đi đến chỗ của mình, ngồi xuống! không nên hỏi ta là làm sao mà biết được, ta là nam chính, nam chính đều phải như vậy

Đương nhiên, theo như kinh nghiệm công tác nhiều năm, các nhân vật trong tiểu thuyết toàn bộ đều gặp phải một chuyện—— chuyện tình ái.

Mà tình ái là chuyện của hai người. Cho nên, ta được yêu cầu là tìm một người để yêu, còn là một người nam nhân.

Vào lúc Chu Tiểu Niên xuất hiện, ta đã biết, người đó chính là y!

Học sinh chuyển trường, ngồi cùng bàn với ta——

Tóc đen hơi dài rũ xuống tai, cái gọng kính đen dù đã che nửa khuôn mặt, nhưng không thể che đi phần da thịt trắng nõn kia, còn có thân hình đáng yêu nhỏ nhắn phối hợp với dáng người hơi cao của ta thật là hoàn hảo!

...

Chu Tiểu Niên như là trời sinh liền có được thể chất hấp dẫn đồng tính, ở trong trường học liên tục nhận được thư tình. Mỗi lần nhìn Chu Tiểu Niên bị người ta vây quanh tỏ tình, sau đó y nhìn về phía ta cả hốc mắt cũng hồng lên, ta liền nhìn không được đồng tính với đối phương. —— thân là một người nam nhân, thể nhưng lại không hấp dẫn được em gái nào!

Vì mục đích cuối cùng là nói chuyện yêu đương, ta liền dùng lãnh khí vô địch của nhân vật chính mà đuổi những người đó đi, thuận tiện trấn an đối phương.

Chỉ là, khi Chu Tiểu Niên nhìn thấy một đồng thư tình trong ngực ta, hốc mắt càng đỏ hơn!

Chẳng lẽ là bởi vì không có em gái nào gởi cho cậu ta, cho nên lòng cậu ta đau đớn hử? Làm một người sắm vai chuyên nghiệp, ta chỉ có thể tiếc nuối ném thư tình của mấy em gái đi!

Không ngờ là, lúc ấy cái miệng nhỏ nhắn của Chu Tiểu Niên liền khê héch, ngơ ngác nhìn chăm chú vào ta.

Ta chậm rãi cúi xuống – cả người tới gần đối phương —— miệng cậu mở quá lớn, lông tóc gì đó đều bay cả vào!

Ta tội nghiệp giúp cậu ấy lấy ra, kết quả đối phương lập tức nhảy vào trong ngực ta!

Tuy rằng tình tiết phát triển hơi đột ngột, bất quá dựa theo kinh nghiệm nhiều năm thành công sắm vai vương tử đường! Thông dân... à không phải ...Ta cùng Chu Tiểu Niên liên cực kỳ tự nhiên mà rơi vào tình yêu nồng cháy mỗi ngày.

Kế tiếp chỉ cần có hiểu lầm, sau đó hiểu lầm được giải quyết; lại hiểu lầm, hiểu lầm lại được giải quyết... Cuối cùng gặp qua trưởng bối để thực hiện đính ước hôn sự thì liền hoàn thành!

Cho nên, sau mấy lần ta cố ý gây hiểu lầm, ta chuẩn bị cầu hôn cùng Chu Tiểu Niên.

...

Bỏ nhẫn đã chuẩn bị tốt vào trong túi áo, ta đứng dậy rời khỏi phòng học, đi đến chỗ đã hẹn trước với Chu Tiểu Niên.

Bất quá, hình như gặp một chút phiền toái nhỏ.

“Uy! Đây... Tôi...”

Nhìn cậu thanh niên đẹp trai đang ngăn trước mặt ta, trừng ta, ngượng ngùng đỏ mặt.

Ta nhớ hần! Hần là người ái mộ Chu Tiểu Niên.

Lần trước hần cầm một bó hoa hồng to, bá đạo chặn đường Chu Tiểu Niên để thổ lộ. Lúc ấy Chu Tiểu Niên cùng ta chuẩn bị đi ra ngoài ăn cơm.

Cho nên, Chu Tiểu Niên luống cuống nhìn ta, ta là một người sắm vai chuyên nghiệp, đương nhiên là làm mặt lạnh, lửa giận nổi lên đem người hung hăng giáo huấn một trận! Như vậy, bây giờ là muốn làm sao? Không ngăn cản Chu Tiểu Niên, lại muốn dùng vũ lực uy hiếp ta sao?

Bất quá, hần cuối cùng chỉ có thể nhận lấy kết thúc thất bại! Ai kêu ta mới là nam chính chứ! Tiểu tam đam mê văn không có tiền đồ đâu! Nghĩ đến đây, ta có chút thương hại nhìn hần!

“Cậu muốn nói cái gì?” Ta cố gắng ôn nhu hỏi.

Kỳ quái chính là, hần cuối cùng cũng không nói gì hết, bởi vì hần đột nhiên tiến lại gần ——

...

... này này này!!!!!! ... Muốn chết muốn chết muốn chết!!! ... Có cái gì đó âm ỉ, liếm rồi lại liếm đầy hưng phấn, cắn rồi lại cắn còn co dãn nữa?

“A Kỳ! Anh, anh...” Một tiếng thét chói tai khiến người ta phát run vang lên.

Ta chuyển mắt nhìn thấy Chu Tiểu Niên sắc mặt đang tái nhợt, cả người run rẩy, hốc mắt phỉm hồng sắp chạy đi, chợt hiểu ra —— tên này là do vô vọng theo đuổi Chu Tiểu Niên cho nên tính toán cách khác, xuống tay với ta?

Ta quả nhiên là thiên tài sắm vai nha!

Đây chính là lúc nên lấy chiếc nhẫn ra, thời cơ tiến lên giải hòa tốt nhất!

Vì thế, ta đẩy ra cái tên còn đang ôm mình không buông tay, không chút do dự đuổi theo!

Ta cứ đuổi theo Chu Tiểu Niên, chạy vào một đường hầm, trăm triệu lần không ngờ là bên trong có hai phe phái đang đánh nhau.

Ta chỉ nghe thấy một tiếng súng vang, cuối cùng chính là hình ảnh Chu Tiểu Niên ôm ta, cầm nhẫn, hốc mắt đỏ bừng khóc không ra tiếng!

...

Ta tên là Ngô Trăn Suất, là một người chuyên sắm vai nhân vật trong tiểu thuyết. Thành công sắm vai vô số nam chính nam thứ nam phụ pháo hôi! Vạn vạn không ngờ, lúc này đây, thế nhưng chết không minh bạch!

Ta sống một kiếp không oán không hối! Nhắm mắt vào buổi chiều đó, khép lại cả thanh xuân!

Đậu má nó chứ! Không oán không hối cái củ cải!

Ta không phải là nam chính sao? Chuyện này đúng là phản khoa học!

...

Khi ta mở mắt ra, chính là ngồi ở trong phòng làm việc, bên tay đang cầm bản tiểu thuyết kia.

“Có tin nhắn mới.” Hệ thống sắm vai trên bàn làm việc phát ra âm thanh.

... Ta quả nhiên đã chết! Chẳng lẽ chiến tích huy hoàng chưa từng thất bại của ta từ nay về sau liền bị quệt một vết nhơ không thể xóa sạch sao?

“Lần sắm vai nhân vật Mục Kỳ, thành công trở thành vết son vĩnh viễn không phai mờ trong lòng nhân vật chính Chu Tiểu Niên! Hệ thống cho điểm 99. Sắm vai thành công!”

Ấy dà! Vậy mà thành công ...! Ha ha, ta quả nhiên là người sắm vai chuyên nghiệp! À mà khoan! Vì cái gì lại thành công? Chẳng lẽ...

Ta nhanh chóng lật lật tiểu thuyết, quả nhiên ——

Nguyên lai, đây là một cuốn truyện hắc đạo báo thù! Nhân vật chính Chu Tiểu Niên vì mối tình đầu Mục Kỳ bị giết chết mà báo thù, tiến nhập hắc đạo. Trong quá trình tìm kiếm cừu nhân, cùng hắc đạo thái tử gia yêu nhau! Lại cuối cùng phát hiện, đối phương thế mà lại là hung thủ lúc trước sát hại Mục Kỳ! Sau đó, hai người mà bắt đầu chơi trò ta yêu anh nhưng ta không thể không giết anh, rồi cuối cùng lại không hạ thủ được...

Nguyên lai, chính mình chẳng qua lại là pháo hôi trong ký ức người ta! ... Mẹ nó, không thể nhẫn nhịn! Nội dung một bộ truyện gì mà lại có pháo hôi được trang bị hết như nhân vật chính, làm sao mà ta không hiểu lầm! ... Ấy da... Muốn chết muốn chết muốn chết...

... Bất quá... Cho dù phương án đối phó trong đó hoàn toàn sai hướng, ta vẫn có thể hoàn mỹ đem chính mình diễn đạt đến vậy!

Ta quả nhiên là người sắm vai chuyên nghiệp nha! (~ o ~)Y(~ o ~)Y(~ o ~)Y

2. Chương 2: Sắm Vai Thái Y Hoàng Cung (thượng)

Ta tên là Ngô Trần Suất, là một người chuyên sắm vai các nhân vật trong tiểu thuyết.

Ta gần đây lại tiếp nhận một nhân vật trong tiểu thuyết đam mỹ!

Thỉnh không cần kinh ngạc như vậy! Tuy rằng sự tình lần trước qua đi, ta quyết định cho dù tổ chức cho ta một trăm gói mì ăn liền bò kho, ta cũng tuyệt không sẽ không nhận kịch bản đam mỹ nữa.

Nhưng mà, ta là một người sắm vai chuyên nghiệp!

Thế cho nên, vì mì ăn liền bò kho... à không, vì nhân vật đam mỹ sẽ bị một thằng cha ắt ơ nào đó giày xéo, ta phải gánh vác trọng trách này! (_)# ta là mì ăn liền vị thịt bò kho tàu!!!

Nói tới đây, ta quả nhiên là người sắm vai chuyên nghiệp có trách nhiệm ha! ()

...

Bất quá, sự tình lại không giống như trong kịch bản.

Bởi vì thái độ tích cực của ta, lần này khi tiếp thu nhân vật, hệ thống lại hoàn hảo nhường cho ta một nhân vật pháo hôi.

Đúng, không sai! Lần này, ta lại là một thằng pháo hôi. Không, này không trọng yếu! Vô luận là nhân vật chính hay là pháo hôi, với sự chuyên nghiệp của mình, ta sẽ diễn thật thành công.

Nhưng mà...

Bởi vì nghe nói nhân vật này có vẻ uy vũ khí phách! Bên người có ba nghìn muội muội! Trong túi tiền tài vô số! Ta mới nhận nha!!!

Kết quả ra sao?

... Hoàng cung đích thực là uy vũ khí phách, hậu cung đích thực là ba nghìn muội muội, quốc khố đích thực là tiền tài vô số...

Nhưng mà...

Vì cái gì ta lại là thái y? ...

Ai, quả nhiên, khó trách trước đó không cho xem kịch bản! (^)

Bất quá, ta là một người sắm vai chuyên nghiệp! Không đến một phút đồng hồ, ta liền có một dự tính tuyệt diệu!

Rất nhanh, ta liền diễn vai pháo hôi thật tốt, thu phục cả nhân vật chính, gom toàn bộ gia sản, sau đó lao nhanh như ngựa đực vào vòng tay của mấy muội muội kia.

Làm một thái y, ta còn có cơ hội thân mật tiếp xúc cùng ba nghìn muội muội, ngấm lại thấy hơi kích động!

Cho nên, hiện tại ta sắp bị triệu đi khám và chữa bệnh cho vị Cẩm phi nương nương đang rất được sủng ái, ta không khỏi nội tâm rùng rục — không biết nên để Cẩm phi thấy sườn mặt phải u buồn, chính diện đẹp trai, hay là mặt trái âm trầm của ta đây?

Ta rối rắm cho đến khi vào tới cung vẫn chưa quyết định được, cách một tầng khăn che mặt căn bản không có tác dụng, ta thấy rõ ràng người nằm ở trên tháp. Trong nháy mắt đó, nội tâm đã bị kinh hách! (o)!!!
— Ế! Người đừng tưởng rằng lớn lên nhìn giống nữ nhân thì ta không nhận ra người là nam nhân!

“A Kỳ? ...” Khi nam nhân vốn thanh cao lãnh ngạo về mặt u sầu nhìn thấy ta, lập tức trước mắt sáng ngời bi thương kêu lên. Thanh âm kia quả thật u sầu triền miên rung động đến tâm can! Đúng, mấy người không nghĩ sai, ta lại tên là Mục Kỳ! Không nên hỏi ta vì sao, đi mà hỏi tên tác giả họ Sở lười biếng đi!

Ta không khỏi cả người run lên, thật sâu động dung, hai mắt hàm lệ! —— nguyên lai, ta lại là một pháo hôi công sao?

Ta ở tại chỗ này đã được hai ngày!

Đúng, mấy người không có nhìn lầm! Ta bị lưu lại trong cung của Cẩm phi nương nương – trúc mã, Bạch Tự Cẩm! Đương nhiên, hoàng đế chính quy công sẽ không chấp nhận một trúc mã như ta ở lại trong tẩm cung của nương nương! ——

Hoàng đế bệ hạ âm trầm: “Bạch Tự Cẩm! Người cũng dám lưu nam nhân trong tẩm điện của mình!”

Cẩm phi nương nương thanh cao lãnh diễm: “A Kỳ cùng ta trong trong sạch sạch, ta không thẹn với lương tâm!”

Hoàng đế bệ hạ trong cơn giận dữ nói: “Bạch Tự Cẩm người...! Hừ, người tới, lời tên này xuống chém!”

“Người... Người không tin ta?” Cẩm phi nương nương không thể tin mà quay bộ mặt thanh cao lãnh diễm của mình, “... A Kỳ lớn lên cùng ta, thân như huynh đệ. Người dám động vào hắn, ta dù chết cũng sẽ không tha thứ người!”

Hoàng đế bệ hạ kinh sợ chuyển thành bộ mặt thống khổ: “Người...”

Cẩm phi nương nương như trước thanh cao lãnh diễm: “Trời chiều rồi, bệ hạ vẫn là đi nơi khác nghỉ tạm đi, ta còn muốn cùng A Kỳ ôn chuyện!”

—— Cẩm phi nương nương toàn thắng, hoàng đế bệ hạ nội thương xuất huyết bỏ đi...

Ai, hoàng đế bệ hạ, người phải tin tưởng chúng ta tuyệt đối là trong trong sạch sạch! ... A không đúng, nói sai rồi! Phải là chúng ta chính là huynh đệ từ nhỏ đến lớn... A mẹ nó! Vẫn là không đúng... Phải là —— hừ, người vẫn không tin ta!

... Đến trình độ này, lấy kinh nghiệm nhiều năm công tác của ta mà nói, thế giới này, nhân vật chính cùng nội dung vở kịch đã quá rõ ràng!

Đây là một câu chuyện của bá đạo đế vương và một nam sủng phi! Người yêu ta ta yêu người, nhưng người có hậu cung ta có tôn nghiêm, cho nên mấy ngày đầu liền làm mình làm mẩy! Thời gian này, tầm quan trọng của pháo hôi liền thể hiện ra! Mà ta đây cũng đã rõ ràng những chuyện mà pháo hôi cần làm.

Chính là, hảo bi thương. Cái chỗ này trừ bỏ Cẩm phi trúc mã ngoại hình giống nữ nhân, tất cả đều là thái giám! Hai ngày trong này, ta nhìn thấy chuột đều tưởng là gấu!!!

Bất quá, làm một người yêu nghề diễn mãnh liệt, ta vẫn tận chức tận trách ở lại trong cung Cẩm phi, sắm vai pháo hôi trúc mã hảo yền lặng mà bảo hộ.

Tuy rằng trong mắt của ta, Cẩm phi thân thể tuyệt đối tốt đến mức có thể ăn một trăm gói mì ăn liền vị thịt kho tàu cụ thể thỉnh tham khảo cuộc đối thoại phía trên () hoàng đế bệ hạ có lẽ càng cần cứu trợ hơn. , nhưng tâm tình bi thương mà Hoàng đế bệ hạ ban cho y thì vô pháp dùng thuốc chữa trị!

Cẩn miếng điểm tâm cuối cùng, yên lặng bỏ chén xuống. Ánh mắt thâm thúy nhìn Bạch Tự Cẩm —— hiện tại, chính là thời khắc thể hiện công dụng của pháo hôi ta đây!

Cẩm phi xinh đẹp tuyệt trần, dung mạo lại có vài phần buồn rầu, vận bạch y nằm trên tháp cang tăng thêm vài phần gầy yếu, làm cho lòng người sinh thương tiếc.

Ta sửa sang lại y phục, nhìn trộm xem chính mình trước gương đã ngọc thụ lâm phong, ôn văn nho nhã chưa, rồi mới chậm rãi đến gần Cẩm phi.

Vốn Cẩm phi đang suy nghĩ, lại như tâm linh tương thông, lập tức hoàn hồn chuẩn xác nhìn về phía ta. Ta theo phản xạ liền mỉm cười ôn hòa cùng y. Đối phương lập tức hơi đỏ mặt, lại hơi hơi cúi đầu, tôn lên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, diễm lệ vô song.

Quả nhiên, nghĩ đối phương là một muối tử, nội tâm mới thoải mái! Biểu diễn cũng càng thêm tự nhiên. Mỏ miệng phát ra ngữ điệu không khỏi có vài phần thân thiết cùng thương tiếc: “Buổi tối lại ngủ không ngon?”

Đối phương ngăn ra, lập tức lập tức ngừng đầu hốc mắt hồng hồng nhìn ta, “A Kỳ...” Trong giọng nói là cảm động, là vui sướng, còn có rối rắm, quẩn bách...

Thực tốt! Lại khóc tiếp đi em!

Ta âm thầm cổ động cho mình, một tay phủ lên tóc đối phương, tươi cười trên mặt càng thêm nhu hòa đáp: “Ân, như thế nào?”

“Ta... Ta...” Bạch Tự Cẩm môi khép rồi lại mở, đáy mắt do dự đấu tranh hồi lâu, rốt cục vừa nhắm mắt vừa nói: “Ta đã là phi tử của hoàng thượng! Người... Người bỏ cuộc đi!”

... Cố lên! Vững vàng lên! Ta có thể! Ta sẽ làm người sắm vai hoàn mỹ nhất!

Tay ta run lên, lập tức ngoan cường dừng ở trên đầu đối phương, gian nan kéo ra một nụ cười, nói: “... Ta biết.”

“A Kỳ...” Nhìn ra cho dù nội tâm đã bị đả kích thương tổn, nhưng vì không để cho mình lo lắng khổ sở, Mục Kỳ vẫn như trước mạnh mẽ mỉm cười. Bạch Tự Cẩm không khỏi cảm động nước mắt chực rơi xuống.

“A Kỳ...”

Ân...

“Cho dù cơ thể của ta không thể cho người...”

Cái này quả thực chói mù mắt người nha! ...

“Nhưng tâm của ta kỳ thật... Vẫn là...”

Hắn là thực khó từ bỏ đi! ...

“Các người đang làm cái gì!”

Rốt cục, một thanh âm bạo phát vang lên. Ta không khỏi thở phào một hơi, hoàng đế bệ hạ nếu không đến ta liền thật sự ới luôn cho người xem!

Đến lúc đó, tên tuổi hoàn mỹ của người sắm vai chuyên nghiệp như ta chẳng phải sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát? May mắn may mắn!

Hoàng đế bệ hạ cuối cùng hoàn mỹ ăn dấm, bộc phát ra kỹ năng cường hôn cùng Cẩm phi hòa hảo!

Ngẫm lại ta không khỏi cảm thấy vui mừng! Nguyên lai Cẩm phi không chỉ dung mạo giống nữ, ngay cả hành động cũng đều giống! Xem ra, người chuyên sắm vai nam chính ngôn tình như ta đến đây quả thật vẫn có đất dụng võ!

Kỹ năng thông dụng, ngôn tình hay đam mỹ đều xài được! Ta quả nhiên là thiên tài sắm vai a! ()

... Đương nhiên, sau khi đấu tranh tình cảm, Cẩm phi lại một lần nữa toàn thắng, Ta nhìn thấy ánh mắt áy náy đan xen cảm động của đối phương, rốt cục công thành công lui thân về tới thái y viện!

Nghĩ đến không cần bao lâu nữa, ta sẽ hoàn hảo đóng xong vai pháo hôi, đối phó xong nhân vật chính, gom hết gia sản, mang theo muối tử cùng nhau bỏ trốn! Nội tâm không khỏi có chút kích động!

Chính là, cái ý tưởng này vừa nghĩ qua không đến một phút đồng hồ, lại có thêm một người tới.

Cầm y hoa phục, con ngựa cao to, lại còn suất khí!

“Mục thái y, bôn vương mới từ trong cung đi ra, thuận đường đến truyền lời, hoàng huynh triệu người tiến cung.”

... Nha nha nha! ... Muốn chết muốn chết muốn chết!!! ... Loại cảm giác cả người tê dại này là gì nha?

Đừng tưởng rằng chính mình gọi lên khoe miệng rất tuần tú là có thể loạn vút mị nhãn! Đồng dạng là pháo hôi, đối với một pháo hôi khác sử dụng chiêu này là phạm quy! Mẹ nó, không thể nhẫn nhịn! Đến ta còn chịu không nổi nói gì đến mấy muội tử khác!

Nha, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là hoàng thượng gọi tiến cung?

Cái gì thế, ta vừa về không đến một nén nhang, lại bị triệu tiến vào trong cung! Chẳng lẽ có vị phi tử nào bị bệnh?

Hưng phấn hẳn lên, trong thế giới này ta còn chưa gặp qua một em gái nào hết! Hiện nay nghĩ đến đây, nội tâm không khỏi có chút kích động, như thế này nên để em gái thưởng thức mặt phải u buồn, chính diện đẹp trai, hay là mặt trái âm trầm của ta đây?

Vào thời điểm ta còn đang rối rắm, sự thật chứng minh —— ta quả nhiên quá ngây thơ rồi, ha ha.

3. Chương 3: Sắm Vai Thái Y Hoàng Cung (hạ)

“Mục thái y...Mục thái y?”

“Hả? A, Vương gia yên tâm đi, ta lập tức đi ngay, sẽ không để Hoàng Thượng chờ lâu.” Mục Kỳ nội tâm nhộn nhạo thất thần, bị gọi vài tiếng mới phục hồi tinh thần, cầm lấy hòm thuốc của mình, nghiêm mặt nói.

Vương gia Mạc Dật cười trên con ngựa cao to mỉm cười, “Không có biện pháp mà, sự tình khẩn cấp, cho nên bốn vương đưa Mục thái y một đoạn.”

...Nha nha nha...Muốn chết muốn chết muốn chết!!! ... Tên này sao mà đẹp trai dữ thần vậy trời?

...Hắn muốn đưa mình một đoạn vậy không phải muội tử đều bị hắn hấp dẫn hết?

À thì ra là thế — hắn nhất định biết nội hàm của hắn không bằng ta cho nên muốn dùng phương pháp này đả kích ta! Khó trách...

“Thế nào? Mục thái y không nguyện ý?” Mạc Dật nhìn về mặt đối phương như là đột nhiên hiểu chuyện sâu xa, không khỏi cong khoe môi, cười trêu tức.

“Không! Chỉ là ta không biết cưỡi ngựa.” Mục Kỳ vung tay, mặt lộ vẻ xin lỗi mỉm cười nói.

Ha ha, có thể nghĩ ra lý do thoái thác tuyệt vời như vậy, mình quả thật thông minh tuyệt đỉnh! Còn lâu ta mới bị lừa.

Mạc Dật dừng một lúc, tuy rằng người nọ vẻ mặt hối lỗi, bất quá không hiểu sao hắn luôn cảm thấy dưới khuôn mặt kia là biểu tình đắc thắng? (_)

“Nếu như vậy...” Người kia nhìn bộ dạng căng thẳng như lâm trận của hắn, không khỏi cười đến bốn phương nở hoa, nói: “Mục thái y hãy cưỡi chung ngựa với bốn vương đi!”

Nói xong bàn tay to chụp tới, đã đem người vận thanh sam kéo vào lòng ngực. Một tay ôm người, một tay giữ dây cương, sau đó hai chân kẹp bụng ngựa phi thẳng ra ngoài!

Hử? Mà hình như mình thật sự không biết cưỡi ngựa...A a a!...Muốn chết muốn chết muốn chết...

Mục Kỳ trên ngựa lắc tới lắc lui, nháy mắt sắc mặt trắng đi.

Mạc Dật thoảng nhìn nam nhân trong ngực tái nhợt vẫn cố cưỡng chế vẻ hoảng hốt không khỏi mềm lòng. Thả chậm tốc độ của ngựa, lại điều chỉnh tư thế ngồi của người nọ, để cho đối phương tựa vào ngực của mình.

Mục Kỳ đúng là không biết cưỡi ngựa, bất quá...

Hắn ta nhất định là cố ý muốn dùng chiêu này để hạ nhục khí của ta! Thì ra là thế, đây đúng là thời điểm khảo nghiệm diễn xuất của người sắm vai chuyên nghiệp, nhìn ta đây làm sao thoải mái ứng đối, tương kế tựu kế!

Hắc hắc, quả nhiên...

Hử? Sao lại cảm thấy tư thế này có chút kỳ quái!...Kệ, không quan tâm, ít nhất như vậy thoải mái hơn nhiều...

“Không ngờ Mục thái y thật sự không biết cười ngựa.” Mạc Dật đột nhiên thấp giọng cười nói.

“Chẳng lẽ Vương gia tưởng ta nói giỡn hay sao?” (—)

“À...” Vương gia nhìn người ôm hòm thuốc, vẻ mặt hiên ngang lẫm liệt thấy chết không sờn, lại không khỏi phì một tiếng bật cười! “Không...Đã vậy, chúng ta cũng đi chậm chút.”

“Gi?”

“Nghe nói Hoàng huynh cùng Cẩm phi lại xảy ra mâu thuẫn, cho nên...Chuyện thường, chúng ta không cần gấp.” Vương gia giọng có chút đùa cợt chậm rãi nói.

“...Là Cẩm phi nương nương xảy ra chuyện?”

“Phải, Hoàng huynh tuy rằng tức giận, vẫn cho gọi thái y đến xem. Lúc huynh ấy bàn chuyện quốc gia còn chưa từng để bụng như vậy đâu.” Lời này Mạc Dật nói có chút ý vị sâu xa, lập tức chân mày cau lại, mình sao lại nói ra những lời trong lòng nhẹ nhàng như vậy.

Hắn hơi hơi nhíu mi phức tạp lãnh ý nhìn về phía người trong ngực. Đã thấy người nọ sắc mặt khó coi, như là thất hồn lạc phách! Không biết tại sao, Mạc Dật đột nhiên có chút không vui.

“Người lo lắng cho hắn?”

“...” Ha hã, tốc độ này! Không phải hoà hảo rồi? Ta mới rời đi chưa được bao lâu mà! ... Đây là chuyện thường, không vội không vội... Không vội cái rắm nè! Lúc trước sao không nói rõ ràng? Hiện tại kêu không vội! Làm hại ta tưởng là em gái nào bị bệnh!

Mạc Dật nhìn người nọ miễn cưỡng tươi cười, nội tâm càng thêm trầm trọng. Cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ nhanh chóng thúc ngựa về phía trước, phát tiết hờn dỗi trong lòng!

Mục Kỳ:... Đâu má, sao đột nhiên chạy nhanh như vậy, mình vừa mới chạm trúng cái nút gia tốc nào hả?

...Điều này thể hiện kịch bản này không có chỉ số EQ (—)

—X—

Một đoạn thời gian này, hai người trong hoàng cung tiếp tục gây sức ép như trước, ngược tâm ngược thân không chỗ nào không có!

Ánh trăng liêu nhân, Mục Kỳ ưu thương tựa vào gốc cây cực to mà chán nản.

Làm thái y chuyên trách của Cẩm phi nương nương, Mục Kỳ cảm thấy vô cùng không vui!

Nói thế nào thì mình đây cũng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, sự nghiệp thành công, uy vũ hùng tráng! Cứ như vậy theo sát Cẩm phi nương nương, thật không khoa học.

Haiz, thiệt thương tâm!

“Có vài thứ người không nên ảo tưởng.” Không biết Mạc Dật đi tới bên người Mục Kỳ lúc nào. Nhìn người nọ trông vẻ hướng cung điện tinh thần hao tổn, ảm đạm khiến hắn cực kỳ bất mãn.

Thấy bộ dạng người nọ như vậy, hắn vẫn là không tự chủ được muốn nhắc nhở vài tiếng, “Đó là người của Hoàng thượng!” Khẩu khí hắn có chút lạnh, thấp giọng nói.

Há? Lại là hắn! Tự ta đương nhiên biết, làm một pháo hôi chuyên nghiệp, tất nhiên là sẽ không cùng Hoàng thượng giành nam nhân! (Nói coi, nam nhân có gì đáng giành? Muốn giành cũng là giành em gái chứ!)

Bất quá, lần trước trở về, ta lần lần tự hỏi qua mỗi lời nói cử động của vị vương gia này, rốt cuộc hiểu được thì ra là thế — người nói, người thích ai không thích cổ tình đi thích Cẩm phi? Liền bởi vì ta là thái y riêng của người kia, cho nên ba ngày hai lần tới chỗ ta đây tìm hiểu tin tức cùng chèn ép tình địch! Cần thiết không??? (^)

Chính là nếu vậy thì ta đã có động lực nhận thua rồi nguyện ý cùng hắn treo cổ trên một cái cây, không có đạo lý nào ngăn được! Ha hả, mặc dù ta không hứng thú với tấm chân tình của Cẩm phi, thân thể cũng không. Bất quá, làm một người sắm vai chuyên nghiệp, ta vẫn hoàn hảo vẽ ra nụ cười tinh tú.

Mạc Dật sắc mặt âm trầm hơn: “Người không quên được y tới mức này?”

Ồi chào, trong lời nói lộ ra sự nguy hiểm nồng đậm, ý tứ hàm xúc là chuyện gì xảy ra?

“Người ghen?” Chân tướng hiển nhiên làm Mục Kỳ bàng hoàng hỏi (o)!

“...Nói bậy bạ gì đó!” Mạc Dật ngăn ra, lập tức nhếch môi che dấu. Chính là sắc mặt trở nên khó coi!

“Thì ra là thế, người thế mà lại...” Mục Kỳ dần dần đến gần, tìm Mạc Dật bỗng nhiên vọt tới cổ họng, ánh mắt không tự chủ được bối rối, chỗ bị người nọ thở vào trở nên nóng rực, trong nháy mắt chân tay luống cuống!

Hừ hừ, quả nhiên, bị ta nắm được nhược điểm, xem người làm như thế nào!

“...Người thích Cẩm phi!”

Trong kịch bản này, chỉ số EQ của gốc đại gốc tử Mục Kỳ sụt giảm nghiêm trọng () .

Đồng tử Mạc Dật co rút, mặt ngập tràn bất mãn! Tâm “lạch cạch” một tiếng rơi trên mặt đất.

“Người yên tâm, ta sẽ không tranh với người.” (_) ai, ta sao phải tranh đoạt nam nhân với hắn chứ!

“Người cảm thấy ta thích Cẩm phi?” Mạc Dật giận dữ cười, nhả ra từng chữ hỏi.

Đang tự lẩm bẩm với ý nghĩ của mình, Mục Kỳ bất thành linh rùng mình một cái. Ha, cái mùi nguy hiểm nồng nặc này là sao đây?

Đúng lúc này, y đột nhiên bị người kia kéo qua, lập tức, khuôn mặt tuần tú của Mạc Dật phóng đại trước mắt.

Ánh trắng thật sự liêu nhân, về phần ngồi dưới đại thụ hôn nhau...

Ha hả, ta có thể nói ta quên đây là tiểu thuyết không ha hả!

...Ha hả cái con khỉ nè! Mặc dù ta là một người sắm vai chuyên nghiệp, nhưng mà...nếu ta tiếp xúc với đam mê tiểu thuyết một lần nữa, ta sẽ nuốt phân để tự sát!!!

...

Mấy ngày kế tiếp, hết thấy đều xảy ra theo dự đoán của ta. Trừ bỏ buổi tối trăng tròn dưới gốc đại thụ...cái hôn đáng chết kia!

May mắn, ta thông minh tuyệt đỉnh rất mau đã có phương pháp ứng phó! —— Cùng một chỗ với Mạc Dật, chỉ cần đề ra sự việc liên quan tới Cẩm phi 90% sẽ gây ra kỹ năng mặt đen, ta biểu hiện ảm đạm ưu thương 100% sẽ gây ra kỹ năng phân nộ, sau đó sử dụng kẻ dương đông kích tây, trái phải lẫn lộn, nhất định có thể thành công lừa gạt người kia phát áo bỏ đi!

Hồ...lau một phen mồ hôi lạnh! —— Còn may ta là một người sắm vai chuyên nghiệp! Thiệt sự là ta cũng có EQ mà (~ o ~)

~...

Căn cứ vào quan sát trong khoảng thời gian này, ta dựa vào kinh nghiệm diễn xuất nhiều năm của mình mà nói, Hoàng thượng cùng Cẩm phi sắp có đại kết thúc!

Ngẫm lại thật là có điểm kích động!

...Ha hả, kích động cái mông nè! Người cho như vậy là xong rồi?

Ngay lúc ta cho rằng cuộc đời mình sẽ bình an vượt qua...

Trăm triệu không nghĩ tới, ta cuối cùng bởi vì Hoàng thượng phát hiện Cẩm phi tinh thần không yên, nghi ngờ đối phương lòng có vương vấn, cho nên...

Dem ta đi giết.

Giết.

Ê, bắt đầu từ lúc nào mà ta cho rằng mình chết rất hợp lý?

...Không đúng! Pháo hôi quả nhiên không có tiền đồ! Ha hả.

—X—

“Đang nhận tin.”

“Sắm vai thái y hoàng cung Mục Kỳ, thành công khiến Hoàng thượng giải tán hậu cung, chuyên tâm một người, cũng để lại một ấn tượng không thể xoá nhoà trong lòng Cẩm phi. Hệ thống cho 99 điểm, sắm vai thành công.”

Quả nhiên, chỉ cần ta ra tay, kết cục luôn thoả thoả mãi mãi! ()

Bất quá...Khỉ gió! Ta mà còn xuyên vào đam mỹ tiểu thuyết nữa nhất định nuốt phân tự sát nha!!!

“Đinh, gợi ý đặc biệt —— bởi vì thành tích sắm vai của ngài hết sức ưu tú, hệ thống tiến hành tùy cơ thưởng.”

... Tùy cơ ... Thưởng thưởng... -_-|||

“Thưởng thưởng hoàn thành.”

...Vì sao có dự cảm bất hảo o()o

“Chúc mừng người sắm vai Ngô Trần Suất đạt được danh hiệu ‘Pháo hôi xuất sắc nhất’, đặc biệt nhận thưởng chuyến du lịch mười ngày vào tiểu thuyết Tổng tài cùng thú cưng bé nhỏ trốn nhà ra đi , phần thưởng lập tức khởi động.”

Ngô Trần Suất: “...”

...Ha hả, ta quả nhiên quá ngây thơ rồi!

4. Chương 4: Rong Chơi 10 Ngày

Trong quán rượu ồn ào, nơi nơi tràn ngập vị thuốc lá đàn ông cùng hương nước hoa nồng nặc của đàn bà. Luôn luôn vang lên âm thanh leng keng của những ly rượu, tiếng trêu đùa, làm nơi này thật sự có một loại cảm giác thả lỏng.

Trong quán rượu này, Ngô Trần Suất là một pháo hôi bartender. Phụ trách mang tiểu thụ trốn nhà đi uống rượu về nhà nuôi dưỡng hai ngày, chờ tổng tài tiểu công tìm tới cửa thì cơ bản hoàn thành nhiệm vụ.

Dù sao cũng là một dịp nghỉ phép mười ngày, cho nên nhiệm vụ này cực kỳ đơn giản! Bắt đầu ngẫm nghĩ một chút, Ngô Trần Suất không tránh khỏi nổi lên một trận tâm dương khó nhin. Đây thật là một cơ hội tốt theo đuổi mấy cô nàng!

Nhưng mà sau khi qua vài ngày, nội tâm Ngô Trần Suất lại bắt đầu hậm hực! Mặc dù hiện tại gái xinh vồn quanh, hắn vẫn không mấy vui vẻ.

Ngày đầu tiên: hấn kéo tay em gái nhà bên, kết quả vừa ra cửa đã bị chó rượt; cuối cùng lại phải nhờ em trai nhà bên cứu, sau đó bị đối phương hôn trộm một cái.

Ngày hôm sau: hấn cười duyên với em gái quán bar, lại bị rượu trên kệ đổ ào ướt toàn thân. Cuối cùng bị giám đốc nam mang đi thay quần áo, thiếu chút nữa bị sờ soạng ăn đậu hũ.

Ngày thứ ba: hấn đá mắt với nữ chủ nhân, kết quả... Mẹ kiếp! Vì cái gì đối phương mở miệng lại là giọng đàn ông!!! Sau đó đối phương nhất kiến chung tình ghi nhận tình ý của hấn?

...

Vào ngày thứ mười, Ngô Trần Suất tuyệt vọng! Ha hả, hấn làm sao gần gũi em gái nữa đây. Đây là cái gì nghỉ phép chó má gì! Khiến cho hấn bị biến thành có bệnh sợ em gái chó!

Thế giới này thật là đáng sợ —— dị tính luyện đều đã bị thiêu chết rồi sao? Ha hả, quả nhiên là ở nơi này đồng tính luyện ái vẫn an toàn hơn một chút.

Đam mỹ nữa hả, mấy người cho rằng sẽ ép được hấn nuốt phun tự sát sao? Đúng là nhân loại mồm chó chả mọc nổi ngà voi mà!

Hấn đã thật sự nhận mệnh rồi!

—— “Thật sự sao? Lương tâm tự vấn, tự đáy lòng ngươi chẳng phải đang trốn tránh nam nhân hay sao?” Người kia toàn thân lụa trắng, mỉm cười phúc hậu chậm rãi đến gần ... Ngô Trần Suất.

“Làm sao có thể? Ta chính là diễn viên chuyên nghiệp...” Lương tâm Ngô Trần Suất thanh âm càng ngày càng nhỏ.

“Không cần lại trốn tránh, ngươi phải nhớ mình là một diễn viên chuyên nghiệp, tính hướng không quan trọng. Nếu như chính ngươi còn có thể nhìn ra ngươi chỉ đang diễn, vậy còn gì là kĩ năng, là biến giả thành thật đây?”

“... Nơi này là thế giới tiểu thuyết, tính hướng của vai diễn không quan trọng, mà thứ quan trọng là... vai diễn, có biết không?”

Tỉnh táo lại, Ngô Trần Suất liền lẩm bẩm một chút, lập tức lắc lắc đầu định vất hết những ý tưởng lúc nãy đi. Thật lâu sau, hấn mới vuốt vuốt tóc, thật dài thở ra một hơi —— hấn đích thực là phải nhận rõ thực tại, tiến hành cải cách mà. Nào, đem vai diễn nam chính ngôn tình hoàn hảo ra diễn thôi!

Dùng thái độ nhẹ nhàng cự tuyệt lại một cô nàng đang muốn cưa cẩm, Ngô Trần Suất chậm rãi đến gần một tuần mỹ nam nhân đang uống rượu bên quầy bar!

Hai ngày trước hấn đã hoàn hảo vác tiểu thụ trốn gia đình đi uống rượu về nhà, hiện tại chỉ cần mang cả tổng tài tiểu công về liên kết thúc.

Ha hả, hấn đã hoàn toàn buông bỏ ý tưởng của gái rồi, hấn thật sự chỉ muốn lẳng lặng đóng tròn vai mà thôi!

“Cùng uống một ly chứ?” Ngô Trần Suất cầm một ly rượu lập tức ngồi xuống cạnh bên nam nhân.

Người đàn ông này, tuần mỹ mà lạnh lùng như băng. Hấn liếc mắt nhìn người ta một chút, ngũ quan tuấn tú, khoé môi hàm tiểu có vẻ hiền hoà, vài lọn tóc nhô nhô làm người ta không nhận được ý muốn xoa xoa.

Chỉ là, ánh mắt anh ta trước sau vẫn có gì đó thực lạnh lẽo.

“Tôi biết cậu đang phiền não cái gì?” Ngô Trần Suất thực sự biết làm cách nào thu hút sự chú ý của đối phương, bởi vậy hấn nhẹ nhàng thông một câu.

Người kia nghe thấy liền ngẩng đầu lên, “Anh biết cậu ta ở đâu sao?”

“Đừng hiểu lầm, tôi chỉ biết, đến đây tìm hơi men chỉ có mấy người thất chí thôi.” Ngô Trần Suất khoé môi cười giảo hoạt giống như mèo tinh ranh.

Hai con mắt lạnh lùng của người kia liếc hấn một cái, đúng như dự kiến àm trầm giọng.”Anh! ...”

“A, anh là muốn gây ấn tượng với tôi?” Nam nhân vốn dĩ sắc mặt âm trầm, nhìn bộ dáng giảo hoạt của hắn xong lại dừng trong giây lát, sau đó khóe môi để lộ ý cười, lạnh như băng đùa cợt.”Nhưng mà đáng tiếc, tôi không thích tìm vui bừa bãi.”

Ngô Trần Suất mặt không đổi sắc, nội tâm ha hả —— mẹ nó, nào tàn lắm mới đi quyến rũ cậu ấy!

“Ngại ngừng, ngại lại hiểu lầm, tôi đã có người mình thích.” Ngô Trần Suất trên mặt không buồn bực, lại còn cười cười, kéo dài âm điệu, chỉ chỉ chủ quán bar đang cầm ly rượu cách đó không xa vẫn đang chăm chú nhìn hắn, “Chính là người kia.”

Chủ quán bar chẳng biết thế nào, bị hắn chỉ vào lại vẫn cười, còn giơ giơ chén rượu trong tay.

“A, nguyên lai anh thích loại này?” ánh mắt đùa cợt đảo qua người đang ăn vận hết sức diễm lệ kia. Nội tâm của y không khỏi khó chịu. Mọi người đối mặt với việc thứ gì đó đang mặc định là của mình lại chuyển qua cho người khác, đều tự nhiên có cảm giác tức giận.

“Loại này? Vậy cậu thích loại nào?” Ngô Trần Suất cảm thấy ngạc nhiên.

“... Loại đặc biệt.” Nam nhân buồn buồn trong chốc lát mới phun ra một câu như vậy.

“Loại đặc biệt đâu đâu cũng có, bản thân con người ai cũng đặc biệt, có người đặc biệt keo, có người đặc biệt tham, vậy không lẽ ai cậu cũng muốn thương?” Ngô Trần Suất xem thường.

“... Chỉ có người đó là đặc biệt. Đặc biệt giản dị, đặc biệt... đơn sơ.” Nam nhân nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ ra hai câu này. Sau khi nói xong sắc mặt có chút rối rắm.

Ngô Trần Suất: ... Đặc biệt giản dị... Đặc biệt đơn sơ... vậy là đặc biệt giản dị? Đặc biệt còn giản dị?

“Được rồi, tôi hiểu mà.”

“Đường Nam Hồ số 138, cậu ta ở đó.” Ngô Trần Suất lấy ra chìa khóa, đặc biệt tiêu sái ném cho y, sau đó ngay lập tức bước ra khỏi cửa lớn của quán bar.

Ông chủ quán bar lại đuổi theo, “Tôi nói như vậy có lẽ cậu không tin, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi liền có một loại cảm giác đặc biệt.”

Ngô Trần Suất quay đầu nhìn về phía nam nhân đang chạy theo mình, y kỳ thật lớn lên rất cao, nhưng lại nuôi tóc dài, ngày thường còn thích ăn mặc lòe loẹt, khuôn mặt trẻ đẹp đến mức ngắt ngảy, cho nên hắn tùy tiện nhìn mới có thể lầm xem y là con gái.

“Là bởi vì ban đầu tôi lầm anh thành nữ nhân? Vẫn là nói...”

“Cậu còn chưa hỏi tên tôi. Tôi tên Mạc Dật.” người kia cắt lời Ngô Trần Suất, nhấn mạnh từng chữ.

Nửa giây sau, Ngô Trần Suất nghĩ tới: ... Mạc Dật... Ha hả, có phải là mỗi bộ tiểu thuyết đều sẽ có một pháo hôi tên Mạc Dật?

Ngô Trần Suất nhếch khóe miệng âm trầm trầm cười, hèn gì cứ như còn một việc hắn quên làm. Nghĩ đến đây, Ngô Trần Suất kéo đối phương lại, rất nhanh hôn môi người ta.

Tuy rằng bởi tính toán chiều cao sai lầm, dẫn đến cảnh tượng thoát nhìn như là Ngô Trần Suất nhào vào lòng ngực người ta rồi cắn lên môi người ta.

Nhưng tổng thể thành tựu mà nói, Ngô Trần Suất vẫn tìm được cảm giác của đầu dính đó như trong tiểu thuyết ngôn tình.

...

Vào ngày thứ mười một, lúc tổng tài tiểu công vẫn còn đang rối rắm cùng với ông chủ quán bar đêm qua không ngủ được và cả tiểu thụ trốn nhà đều đi tìm Ngô Trần Suất thì hắn đã im ỉm biến trở về văn phòng của mình.

Hắn cho các người biết, bất quá là một vở kịch, hắn đã diễn thành công thoát thai hoá cốt! Thu nuôi tiểu thụ, dẫn dắt tổng tài tiểu công, lại còn khiến chủ quán bar pháo hôi nhất kiến chung tình với hắn vậy là chưa tốt hay sao?

Đương nhiên không tính là tốt! Làm một diễn viên chuyên nghiệp, xử lý chút chuyện vặt sao có thể thoải mái được a. (~ o ~)

Ngô Trần Suất ngồi trong văn phòng liền cảm thấy chính hắn đã vượt qua được trở ngại tâm lý về tính hướng thật rồi! Hắn đã có đủ cơ sở để tin chắc rằng từ đây bất cứ tình huống nào hắn cũng sẽ xử lý ngon ăn!

“Đinh —— xét thấy ngài trong lúc nghỉ phép cũng lao động rất thiên phú, cho nên ngài đã được chuyển khỏi tổ diễn viên chuyên nhận vai tiểu tam tiểu tứ để chuyển đến tổ “đả uyên ương” chuyên phá đám Cp.”

Ngô Trần Suất: ... Ha hả, cái thế giới này quả thật mất mẹ nó tiết tháo rồi!

“Bởi vì thế giới mà chúng ta đang diễn đây chuyên là phim truyền hình, oán niệm của mọi người đối với tiểu tam đặc biệt cường đại, cho nên càng lúc tỷ lệ tiểu tam tiểu tứ càng giảm.”

“Nên bây giờ đổi lại thành “chia rẽ cp”, cách thức không hạn chế.”

“Đương nhiên, chúng ta là tổ diễn suất rất có tiết tháo. Kết quả chia rẽ phải là thất bại, tuyệt đối không được chia rẽ thành công!”

Ngô Trần Suất: ...

“Phải biết rằng tuy công việc là thế, nhưng chúng ta vốn dĩ vẫn là những diễn viên tràn trề tiết hạnh một lòng hướng đến ưu tứ nha!”

Ngô Trần Suất: ... Cho nên ý mọi người vẫn là muốn ta hoá thân thành tiểu tam tiểu tứ, không câu dẫn mà lại chia rẽ, sau đó chết đủ kiểu, miễn sao là biến mất luôn đúng không? Tuôn đầy huyết lệ a! QAQ

5. Chương 5: Nuôi Một Người Hầu Nam (thượng)

Nắng sớm mang theo hơi ẩm tràn vào tầng thượng Mục gia, nội thất thanh lịch toả khí tức xa hoa khắp nơi, Nam Phổ nhắm mắt bước theo quần gia tiến vào. Hắn có chút câu nệ nhìn bốn phía, lập tức liền bị trang viên rộng lớn cùng với biệt thự hoa lệ làm cho cậu kinh sợ trầm trồ không thôi.

Cậu từ nhỏ sinh trưởng trong cô nhi viện, hiện tại đã lên đại học, nên phải tranh thủ ngày nghỉ tự mình đi làm thêm lo học phí. Mà nơi này nghe nói là nhà rất có tiền, tiền lương một ngày nghỉ cũng đủ để cậu trả hết học phí. Cho nên, mặc dù là phụ nữ nam nhi, cậu vẫn không chút do dự đến nơi này.

“Ta trước mang cậu đi gặp đại thiếu gia, sau đó sẽ phân phó chuyện mỗi ngày cậu cần làm. Lão gia cùng phu nhân ở nước ngoài, nơi này do đại thiếu gia làm chủ. Cậu nhớ rõ không cần chạy loạn gây phiền toái.” Mục quần gia đi trước đột nhiên dừng chân dặn dò.

“Tôi nhớ rồi, ngài yên tâm.” Nam Phổ còn đang nhìn ngắm chung quanh đã lập tức đáp lời.

Quần gia lúc này mới gạt gậy đầu, tiếp tục đưa Nam Phổ xuyên qua phòng khách sạch sẽ, bước lên lầu.

Nam Phổ lẳng lặng đi theo, thật cảm thấy có điều gì đó, cẩn thận suy xét, mới phát hiện nơi này tựa hồ an tĩnh quá rồi. Trừ bỏ hai người bọn họ ra, bên trong gian phòng thật lớn thế mà không có lấy một bóng người!

“Cái kia... Mục quần gia, nơi này không có người hầu nào khác ư?” Càng nghĩ càng có chút kinh hồn táng đảm, Nam Phổ nhỏ giọng hỏi.

“Không có.”

“Vì... Vì sao ạ?” người phía trước trả lời rõ ràng lưu loát, Nam Phổ lại càng thêm suy nghĩ.

Mục quản gia dừng bước lại, lập tức giải thích: “Bởi vì bọn họ làm cho thiếu gia không hài lòng! Cậu chỉ cần làm tốt phận sự trong hai tháng này thì tốt rồi, những thứ khác không cần hỏi nhiều.”

Nam Phổ bị ngữ khí nghiêm khắc của đối phương làm cho cả kinh hồn vía, cũng không dám hỏi lại, đành phải yên lặng ghi nhớ trong lòng hiện tượng kỳ quái này.

Hai người đi hết lầu hai, đứng ở trước một gian thư phòng.

Mục quản gia gõ ba hồi lên cửa, “Đại thiếu gia, người hầu mới tới đã đến rồi. Ngài xem?”

Mục quản gia vừa dứt lời, khắp nơi lại lặng im, Nam Phổ không hiểu vì sao lại cảm thấy bồn chồn.

“Tiến vào.” Thật lâu sau, bên trong mới truyền đến một tiếng đáp nhẹ, cách một tầng cửa dày, tiếng nói trầm thấp ngược lại nghe không ra có cảm xúc gì.

Tuy rằng nội tâm bồn chồn, nhưng nhớ rằng chủ nhân của giọng nói kia sẽ quyết định mình đi hay ở, Nam Phổ vẫn cố gắng xốc lại tinh thần bước theo quản gia vào trong.

Phục trang thanh lịch chỉnh tề, ngồi trong thư phòng xa hoa vẫn hài hoà như nam sinh ngồi trong lớp học, người này có vẻ rất nghiêm cẩn. Cho dù nhìn sơ qua đối phương chỉ có vẻ mới 25, 26 tuổi mà thôi, nhưng Nam Phổ bị cặp mắt sâu đen lấy kia soi vào lại có cảm giác chìm sâu không lối thoát.

Nam Phổ chỉ nhìn thoáng qua, liền vội vội vàng vàng cúi thấp đầu xuống. Trong lúc nhất thời nhẹn không được mặt đỏ tim đập.

Mục Diên nhìn người kia từ trên xuống dưới, sau đó mới nhìn vào văn kiện trên tay, “Dẫn người đi, dạy dỗ quy củ.”

Lời nói trầm ổn hữu lực, sau khi nói xong cũng không chờ hồi đáp, lại vội đầu vào công việc. Mục quản gia lập tức xác nhận, sau đó mang Nam Phổ cung kính ly khai thư phòng.

Đi theo sau Mục quản gia, Nam Phổ ở trong lòng thở dài một hơi, vậy là mình sẽ làm việc ở đây hai tháng! Bất quá, không ngờ rằng người kia có vẻ rất dễ tính!

“Cậu ở lầu một, để ta dẫn cậu đi xem các nơi.”

“Vâng, cảm ơn Mục quản gia. Tôi cần phải chú ý những thứ gì?”

“Cậu mỗi ngày chỉ cần giữ nền nhà sạch sẽ, cùng với chuẩn bị ba bữa cơm đúng giờ. Những lúc còn lại chỉ chờ phân phó sau. Nhớ rõ không cần đi lung tung. Nói như vậy thôi, đại thiếu gia vốn dĩ rất dễ hầu hạ. Quan trọng là, Nhị thiếu gia.”

Nam Phổ đang ghi nhớ lời Mục quản gia nói liền cảm thấy mù mờ: “Nhị thiếu gia?”

“Nhị thiếu gia thân thể không được tốt, cần tĩnh dưỡng. Cho nên cậu ấy muốn cậu làm như thế nào, cậu nên làm cái đó. Tóm lại nghe lời là được.”

Hai người vừa nói, vừa xuống lầu dưới. Lúc này, một giọng hơi khàn có chút buồn ngủ, lại giống như vừa nãy, không có hàm xúc ý tứ gì mà cất lên.

“Mục thúc, đây là người hầu mới tới?”

Mục quản gia trên cơ bản vừa nghe được thanh âm hưởng theo đó cung kính hạ mình: “Nhị thiếu gia, đúng vậy.”

Một tiếng “Nhị thiếu gia” của Mục quản gia này, làm cho Nam Phổ phải quan sát thật rõ thiếu niên đang đứng ở lầu hai kia. Bộ dạng mười bảy mười tám tuổi, mặc áo ngủ lông xù gấu bông. Đại khái là mới rời giường, hai tay của hắn vịn lên lầu hai lan can, có chút miễn cưỡng, mái tóc rối chìa lung tung, phối hợp với khuôn mặt ngây ngô tuần mỹ có chút buồn ngủ, thoạt nhìn có thể làm cho người ta tan chảy mà.

Nhưng mà, cặp mắt dài sáng rực lại lạnh lẽo đó thật sự dọa người.

Nhìn Nam Phổ đang bị dọa ở dưới, Ngô Trần Suất không khỏi thầm lặng cho mình 32 like! Không uống công mình phải vận động hồ để dậy đúng năm giờ sáng Năng lượng tiểu tam biến hình ~()/

~...

Đây vốn là tiểu thuyết đam mỹ về cuộc sống của đại thiếu gia cực kì danh giá và tiểu người hầu, nội dung rất là đơn giản. Lúc này Ngô Trần Suất cũng đang diễn vai tiểu tam tên Mục Kỳ (không sai, vẫn là tên này, tuyệt đối không phải là tác giả lười đặt tên đâu, là duyên có đó!) lần một vòng, vì hai người thêm chút kịch tính sau đó lại dẫn về đại kết cục HE.

Ngô Trần Suất ngẫm nghĩ, khu nhà cấp cao lớn như vậy, đến vài người hầu cũng không có là ý gì? Không phải là tác giả muốn tăng thêm mỹ cảm huyền bí cho vở kịch mà bài bố nội dung đơn giản như vậy, mà là... tài chính không đủ, không thuê đủ diễn viên a! (_)

Bất quá, kịch bản cũng không nói rõ Nhị thiếu gia này rốt cuộc là tiểu tam của ai, cho nên, Ngô Trần Suất quyết định tự mình chọn người hành động.

Bên này, Nam Phổ nhớ quản gia nói Nhị thiếu gia tương đối khó hầu hạ, không khỏi cảm thấy chột dạ, nghĩ đối phương không biết có làm khó mình hay không. Nào ngờ, hai người bốn mắt nhìn nhau, vài giây sau

Ngô Trần Suất ngáp một cái...

Nam Phổ: ...

Sau đó... Khoát tay xong liền xoay người ly khai!!! ...

Nam Phổ:!!! ... Nhị thiếu gia cậu gọi tôi lại chỉ là để nhìn cậu ngáp? QAQ

Không phải chứ?

Ngô Trần Suất vốn là chính là vì xác nhận một chút xem hần sắp làm “tiểu Tam” của đối tượng nào mà thôi. Dù sao chính hần cũng khoác áo pháo hôi, có thể đường đường chính chính đoạt nhân vật chính luôn! Diễn vai nam phản diện chính, có thể đường đường chính chính ôm luôn nam chính! Nhưng lần này lại là diễn “tiểu Tam” phá cp, đường đường chính chính phá hoại người ta!

Trải qua bao nhiêu kinh nghiệm tích lũy, mới biết được hiện tại làm tiểu tam là khó cỡ nào nha! Muốn chen ép phải lựa khi người ta xuân phong đắc ý; muốn hãm hại phải đợi khi người ta được vạn người yêu! Đương nhiên, lại còn phải tiến hành ngay khi nam nhân của đối phương nhìn thấy!

Như vậy mới có thể tự hào nói rằng đã “Tam” thành công, “Tam” đứng chỗ, không thôi chỉ có thất bại mọi người cười chê! (_)

Đương nhiên, Ngô Trần Suất biết rõ, tiểu tam có phiêu lưu, hết thấy cần cẩn thận!

Hơi không chú ý, chọc giận nam nhân của đối phương, liền sẽ bị “chát chát chát” ; hơi vô ý, làm cho đối phương nhuốm bùn, liền có khả năng bị hất axit!

Cho nên, nếu không có nói rõ đối tượng tiểu tam là ai, Ngô Trần Suất quyết định chính mình tự đoán mò xem. Vừa thấy Nam Phổ sinh viên chân tay mảnh khảnh trời gà không chặt, hần sẽ dễ dàng hiếp đáp hơn vị ca ca trầm ổn bức bối kia là được!

Hắc hắc, xem chính mình thoải mái diễn vai, dọa sợ Nam Phổ hần thật thoải mãn mà! Bất quá hiện tại... Vẫn nên quay về ngủ thêm một chút bổ mắt đã (~ ~)~ZZ

Bổ mắt đến giữa trưa, lúc Mục Kỳ – Ngô Trần Suất tỉnh dậy ăn điểm tâm, Mục Diễn đã đi đến công ty.

Phải biết trong nhà nếu có một tên Nhị thiếu gia thân thể không tốt tính tình cũng không tốt, liền nhất định sẽ có một thiếu gia khác toàn trí toàn năng, mọi chuyện đều tốt đại thiếu gia!

Nam Phổ bây giờ toả hào khí của người hầu nhà giàu, kiêm luôn chức đầu bếp, tự nhiên đứng bên cạnh Mục Kỳ hầu hạ hần dùng cơm.

Đậu má chứ! Này sao lại là bữa sáng thập cẩm ăn liền!

Mục Kỳ híp mắt ý vị sâu sa nhìn lướt qua bên Nam Phổ vẫn đứng nghiêm bên cạnh!

Ừm, vì bữa sáng dinh dưỡng của mình, phải nhanh hoàn thành nhiệm vụ rồi rời khỏi nơi này mới được!

Vừa tao nhai lap xưởng, vừa uống cà phê gói, lại phải tự nhắc nhở rằng mình còn rất nhiều thế giới cần diễn nhân vật, Mục Kỳ quyết định không tái xử rửa tổ chức keo kiệt!

Đương nhiên, ngụy Nhị thiếu gia Mục Kỳ – Ngô Trần Suất ở trong vở kịch này vốn là một tên tiểu tử chỉ biết ăn rồi nằm lại còn muốn đào góc tường ca ca của mình.

... Ta nhờ vào! Ai là hỗn đản ăn tàn phá hoại còn có ý định câu dẫn người của ca ca chó! Chính hần rõ ràng là diễn viên cao cấp của tổ chuyên diễn tiểu tam phá CP cơ mà!!!

... À...? Hình như sai trọng điểm rồi! Phải là —— hai người kia còn chưa có rõ có phải là CP hay không mà! Nếu mà là phải thì chẳng phải Boss nhà hần lộ thân hơi sớm rồi sao?

Ngô Trần Suất vừa thâm trầm uống cà phê, vừa âm thầm suy tư! —— không, tất cả đều không quan trọng! Là một người diễn viên chuyên nghiệp, chuyện cần làm nhất là bất kể thế nào lần này cũng phải phá cho được CP chính!

Nghĩ đến đây, Ngô Trần Suất không khỏi vui mừng gật gật đầu: khoái nhất chính là mình sẽ trở thành diễn viên tiểu tam chuyên nghiệp, cũng đạt được danh xưng chuyên phá CP thiện nghệ rồi!

Hắc hắc, ngẫm lại còn có chút kích động!

6. Chương 6: Nuôi Một Người Hầu Nam (hạ)

Mấy ngày này, Mục Kỳ lấy tuần suất ngoại hình, ngạo kiều tính cách, khí phách ra tay, thành công làm ấn tượng của Nam Phổ với hần biến thành thiếu nữ hoài xuân... A phi! ... Thiếu nam (o)

Mà chỉ cần Mục Diễn hơi chiếu cố Nam Phổ, Mục Kỳ lại bắt đầu ăn vạ lên!

Cho đến khi Mục quản gia cảm thấy có điều gì đó bất thường.

“Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia, cậu ấy... Hình như có hứng thú thật sự với người hầu nam.”

Mục Diễn để cây viết trong tay xuống, có chút đau đầu mà xoa xoa mũi, “Xảy ra chuyện gì?”

Mục quản gia thuật lại sự tình gần đây xong, Mục Diễn cũng nhớ rằng nếu như anh tiếp cận vị người hầu kia, đối phương sẽ liền lạnh nhạt với anh.

“Gọi Mục Kỳ đến đây.”

“Vâng.”

Mà bên này Mục Kỳ còn đang cảm thán ——

Ai, quả nhiên, chính mình ra tay một cái, liền có thể giải quyết Nam Phổ êm xuôi! Mị lực của chính mình quả nhiên là không ai có thể ngăn được. ()

Cho nên, tới khi Mục Kỳ đến thư phòng của Mục Diễn, hần vẫn còn đang đang suy nghĩ xem có phải là đã đến tình huống dẫn mặt tiểu tam hay chưa!

“Em...” Mục Diễn chọn lọc từng câu chữ nói: “Với tên người làm nam kia rất có hứng thú?”

“Làm sao? Có vấn đề gì?” Mục Kỳ biến sắc, lập tức mím chặt miệng lạnh lùng nói.

Ừm hừm, thật sự đã đến lúc rồi, phải dụng hết kỹ năng diễn xuất ra thôi!

“Anh không quản em yêu thích ai!” Mục Diễn xoa xoa huyệt thái dương, ngũ quan tuần tú biểu hiện mấy phần thiếu kiên nhẫn, “Thế nhưng phải nhớ đừng gây thêm phiền phức cho Mục gia!”

“Anh...”

Ồi chào, chờ chút, hình như có chút vấn đề!!

“Anh sẽ sa thải tên người làm nam kia, em cũng nên tự trấn tĩnh một chút!” Mục Diễn có chút phiền chán nói.

... Ta thật muốn chửi thề, cái quái gì vậy!! Muốn sa thải vai nam chính?!

Nam Phổ không có cách nào từ chối mệnh lệnh của anh trai mà thích ta, mà Mục Diễn lại cho rằng ta thích Nam Phổ, nghe khẩu khí của hắn, chuyện bọn họ thích nhau có vẻ không thành rồi!!!

... Xem ra, chỉ có như vậy!

“Ha ha, quả nhiên là như vậy!” Thiếu niên cúi đầu cười lạnh, còn có chút tự giấu cợt rất khó hiểu.

Dáng dấp bất thường đó làm Mục Diễn cau mày, “Cái gì?”

“Biết tôi thích đàn ông nên anh chán ghét?” Nhỏ giọng bi thương.

“Không nên nói vậy! Em còn nhỏ, làm sao chắc chắn mình yêu thích cậu ta?” Nhìn bộ dạng này của đối phương, Mục Diễn lại hiếm thấy mềm lòng, ngữ điệu có chút hoà hoãn.

“Anh! Em mới không thích hắn!” hắn nói to, lại không ngờ câu nói này kích thích đối phương, làm Mục Diễn nghi hoặc nhìn lại.

“Kỳ thực... Kỳ thực người tôi thích là anh!” Mục Kỳ nhắm hai mắt vờ vĩnh nói ra! Ngũ quan ngây ngô xinh đẹp lại bởi vì hồi hộp hay tức giận gì đó mà hơi ửng hồng, ngực bởi vì vừa rỗng to mà có chút phập phồng.

Mục Diễn ngược lại là hoàn toàn bị câu nói bất ngờ kia dọa sợ! Qua một lúc lâu vẫn còn sững sờ bất động! Khuôn mặt luôn trấn tĩnh lộ ra vẻ hoảng loạn hiếm có, “Em... em, sao lại thế.”

Ồi chào, xem ra chiêu này có hi vọng!

Mục Kỳ dứt khoát bước vài bước, đôi mắt đen bóng như ngọc quý nhìn thẳng vào Mục Diễn, “Không sai, tôi chính là yêu anh! tôi chính là thích anh trai của mình! Tôi chán ghét tất cả những người tiếp cận anh! Cho dù chỉ là người hầu phục vụ sinh hoạt hằng ngày tôi cũng không muốn!”

“Em...” Mục Diễn nội tâm chấn động, dĩ nhiên cũng cảm thấy từ câu nói kia có gì đó ám áp. Trong lúc nhất thời, anh thấy thiếu niên trước mặt mình thật sự phức tạp.

“Đúng vậy! Anh ghét tôi đúng không, tôi vậy mà đi yêu thầm anh ruột mình. Cho nên, tôi không dám nói, không dám biểu hiện, không thể làm gì khác hơn là tìm mọi cách đuổi hết những người có ý định tiếp cận anh đi. Tôi sợ anh sẽ chán ghét tôi... Liên giống như bây giờ...” trong đôi mắt Mục Kỳ dần dần xuất hiện hoảng loạn cùng sợ sệt, còn có sâu sắc bi thương. Đôi mắt đen tuyền rực rỡ như lưu ly lại mơ hồ ướt ánh nước.

Giời ạ! Camera ở nơi nào?! Mau tới đặc tả ánh mắt bi thương chân thành tuyệt đỉnh này coi!

Mình đúng là không hổ danh diễn viên chuyên nghiệp mà! Kỹ năng diễn xuất càng lúc càng xuất thần!!

Mục Diễn chứng kiến cảnh này, lòng hơi rung động, không khỏi thốt lên, cắt ngang Mục Kỳ hãy còn đang đắm chìm trong bầu không khí ưu thương, “Không phải.”

“A? ...” Bị đối phương cắt ngang, Mục Kỳ ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhếch miệng nhìn Mục Diễn.

Dáng vẻ ngốc nghếch này lại càng làm cho lòng Mục Diễn nhu hoà hơn, kéo Mục Kỳ ôm vào lòng ngực, buồn cười nói: “Ca ca làm sao mà ghét em? Là em luôn nói chuyện lãnh đạm với ca ca, ca ca còn tưởng rằng em chán ghét ca ca này chứ!”

Vừa bị đối phương ôm lấy liền “Thụ sủng nhược kinh”, thân thể cứng ngắc không dám làm ra một cử động nhỏ nào, thiếu niên lúc này nghe câu nói kia đã vội chui ra vội vàng vàng giải thích: “Không, không phải, không phải chán ghét ca ca! Em...”

Ha ha! Thêm một giây sến súa bão táp nữa chắc chắn hắn chịu không nổi!

“Được rồi mà, anh biết.” Mục Diễm nhìn đối phương gấp đến mức viền mắt đều đã hồng lên, cười động viên nói.

Mục Kỳ rưng rưng gật đầu, mà nước mắt vẫn không kiềm được rơi xuống!

Mục Diễm luống cuống tay chân lau nước mắt cho hắn, “Làm sao vậy? Khóc thành như vậy? Đừng khóc, ca đùa giỡn thôi mà.”

Mục Kỳ: ... Trời ơi, một chiều vừa rồi nhéo hơi tàn nhẩn, cái đùi hấn đau không chịu được QAQ!!!

...

Mà Nam Phổ ở ngoài cửa nghe hết tất cả xong đã chấn kinh nói không ra lời! Hoá ra, Nhị thiếu gia mấy ngày nay đối tốt với mình chỉ là không muốn mình tới gần Đại thiếu gia! Nguyên lai, Nhị thiếu gia vậy mà yêu thích Đại thiếu gia! Nguyên lai, hết thấy đều chỉ là tường bối của mình!

Lúc Mục Kỳ xuống lầu vừa vặn nhìn thấy Mục Diễm muốn đi công ty.

“Ca.” Đứng ở trên cầu thang, ngay lúc Mục Diễm mở cửa liềm trầm thấp kêu một tiếng.

Mục Diễm quay đầu lại nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của người kia, bất động thanh sắc nói: “Anh đến công ty, em ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Mục Kỳ gật gật đầu, còn có vẻ mong chờ nói: “Tôi chờ anh trở lại ăn cơm tối.”

“Không được... Công tác bận rộn, ngày hôm nay chắc là sẽ không về.” Mục Diễm giật mình một hồi, mới quay mặt đi mà trả lời, chỉ để người kia thấy đường nét một bên mặt rất lạnh lùng.

Mục Diễm không dám quay đầu lại nhìn biểu tình thất vọng của người kia, trực tiếp mở cửa ly khai.

Tiếng cửa đóng lại nặng nề truyền đến, Mục Kỳ mới thở dài một hơi!

Ai, hảo bi thương!

Hắn biết Mục Diễm kia sau ngày đó hẳn là suy nghĩ rất nhiều, nghĩ xong sẽ trốn hắn, Mục Kỳ tự nhiên sẽ không để tâm, hắn cũng ước gì đối phương không ở nhà.

Chỉ là cái vấn đề khiến hắn đau đầu lúc này là, Mục Diễm mỗi ngày ở công ty không chịu về, Nam Phổ mỗi ngày hôn vía lên mây! Tiếp tục như vậy, cái kịch bản thế giới này không phải chơi xong rồi sao? QAQ...

Ngô Trần Suất ưu thương vui ở ghế sofa xem “Tiểu Tam Tiểu Tứ đại loạn đấu”, đột nhiên mắt sáng lên!

... Ôi chào, thật sự giống chuyện của hắn nhỉ!

Chính hắn không phải là Tiểu Tam sao? Ngăn cản tình cảm của hai người phát triển thì xong rồi, xong việc là có thể đi mà.

... Nghĩ thông suốt rồi, Ngô Trần Suất tự khen ngợi tự tăng bốc sự nhanh trí của hắn đã đời xong, yên tâm thoải mái tiếp tục xem ti vi, thuận tiện an bài cái chết hoa lệ của mình!

Nam Phổ không bị đuổi việc dựa theo nội dung vở kịch mà đi đưa cho Mục Diễm văn kiện trọng yếu anh để quên ở nhà, còn trong lúc vô tình bị Mục Diễm phát hiện hoàn cảnh sống khó khăn của cậu. Điều này làm cho Mục Diễm đối Nam Phổ hảo cảm đột ngột sinh ra, do đó chăm sóc nhiều hơn một chút.

Cho nên, ngày đó, Mục Kỳ đợi cơ hội liền đòi sống đòi chết bắt anh đuổi việc Nam Phổ.

Nam Phổ sắc mặt trắng bệch, nhìn bộ dáng lãnh khốc của đối phương, nội tâm càng lúc càng đau đớn. Nhưng nghĩ đến công việc này vốn dĩ sẽ là tất cả những khoản phí đại học của cậu, cậu vẫn là lấy dũng khí nói: “Nhị thiếu gia, tôi sẽ làm hết thấy việc nhà. Tôi... tôi rất cần công việc này. Cho nên, làm ơn đừng đuổi việc tôi...”

Mục Diễm vừa vịn đi đến phòng khách nhìn thấy tình cảnh này, “A Kỳ, cậu ta làm vẫn được, liền giữ cậu ta lại đi.”

Hành động của chính ca ca luôn yêu thương hẳn làm hẳn chấn kinh, thật không tin được!

Lập tức sắc mặt khó coi lại ngang ngược thô bạo nói: “Không được! Em không thích cậu ta xuất hiện ở đây! Anh... anh lại vì cậu ta mà bênh vực...”

“A Kỳ...” Mục Diễm bị đối phương trực tiếp phản bác, lòng mày cũng chau lại. Nhưng nghe hết một câu nói trầm thấp của đối phương, liền ngẩn ra, không khỏi mềm lòng.

“Làm sao? Em chính là muốn đuổi việc cậu ta!” gương mặt tuấn tú của Mục Kỳ nghiêm lại, lông mi dài cùng đôi môi tròn mềm chu chu ra, trông mắt trừng lớn —— hẳn đóng vai biệt nữ mạnh mẽ thiếu niên quả thực trơn tru mà! ()

Mục Diễm thấy Mục Kỳ mặt lạnh mím môi trợn mắt nhìn mình, lại vô ý thức cắn môi, bất đắc dĩ mềm mại hạ giọng nói: “Thôi, em đã không muốn thấy cậu ta, vậy sa thải đi.”

Mục Diễm nói xong nhìn bộ dạng đắc ý của đối phương, chính anh cũng không ngừng được khoé miệng đang dần cong cong của mình.

Sự tình phát triển đến bước này, Mục Kỳ cơ hồ đã nhìn thấy ánh sáng thắng lợi!

Cậu đương nhiên có thể đoán được, với tính cách của Mục Diễm, đại khái sẽ muốn trực tiếp chi trả phí dụng cần thiết cho Nam Phổ. Thế nhưng Nam Phổ chắc chắn sẽ không muốn lấy! Cuối cùng nhất định sẽ cho đối phương một công việc ở trong công ty.

Vào lúc này, chính là cơ hội tốt để hẳn hạ màn vai diễn của chính mình!

Cho nên, một hôm ngẫu nhiên, Mục Kỳ có hứng đi thăm chỗ ca ca làm việc, lại bất ngờ gặp lại Nam Phổ!

Thực sự là trời cũng giúp ta! Lúc này mà không chết thì còn đợi khi nào!

Mặt lạnh quay người bỏ đi, Mục Kỳ ra hiệu cho máy bay đã chuẩn bị sẵn, ý định bỏ ra ngoại quốc! —— hẳn dự tính máy bay trực thăng sẽ va vào đỉnh núi Everest, đầy trời bụi mù tán loạn, hoa lửa ngập chân mây, mấy sự tình màu mè như vậy á ()

Chỉ là, vạn vạn không ngờ tới, hẳn tuy rằng toại nguyện chết đi, cũng không phải là cái chết hoa lệ hẳn thiên tân vạn khổ chuẩn bị!!!

... Quả nhiên, nhắm mắt qua đường hay đi linh tinh nhất định sẽ gặp phải tai nạn xe cộ chết thảm thương mà! QAQ

Một giây trước khi chết, Mục Kỳ còn đang suy nghĩ —— thiệt là đệt mợ nó mà! Làm tiểu tam rồi ăn trái đắng đến mức này, cũng coi như là lần đầu tiên hẳn gặp phải!!!!

7. Chương 7: Thiếu Chủ Ma Giáo Phản Công (nhất)

Ngày hè thời tiết sau nọ rất khó chịu, hậu viện của giáo chủ giáo phái phía Nam có một tiểu nam hài ngồi bên hồ nước nở đầy hoa sen.

Hai tay nó buông xuống mặt nước khoả thành một vòng, đầu cúi sâu xuống giữa hai gò. Mặc dù thấy không rõ biểu tình của đối phương, nhưng kiểu cách bi thương này, không khó tưởng tượng đối phương chính là đang bị thiết, âm thầm thương đau!

“Thiếu gia, nắng buổi này rất độc, thân thể người vốn không tốt, mau cùng nô tỳ trở về đi!” Một tỳ nữ vội vã đi tới, sau khi nhìn thấy người bên cạnh ao, liền gọi thật to. Chạy nhanh vài bước đến, hơi hơi khom lưng xuống, vừa khuyên, vừa nhớ từ khi phu nhân nhắm mắt, thiếu gia liền buồn bã ở trong phòng, sao hôm nay vừa tỉnh liền đột nhiên bỏ ra ngoài này!

Xem ra thế mà dọa sợ bọn người hầu rồi! Ai cũng biết giáo chủ cùng phu nhân phu thê tình thâm, sau khi phu nhân qua đời, giáo chủ liền chuyển tình yêu đối với phu nhân qua đôi song sinh do phu nhân lưu lại. Nhất là tiểu thiếu gia, bởi vì từ trong bụng mẹ đã không khỏe, nên trưởng thành gặp di chứng, lại càng làm giáo chủ yêu thương.

Lúc trước hẳn chỉ cần ăn ít đi một chút cơm, bọn người này đều sẽ bị phạt, đừng nói là đi ra ngoài có xây xước gì.

Nghĩ đến chuyện này, tỳ nữ kia lại càng lo lắng rõ ràng hơn, “Phù phù” một tiếng quỳ xuống, run giọng nói: “Thiếu gia, người còn tái ngồi đây sẽ bị cảm nắng!”

Cánh tay nhỏ đang vẽ hoa trong nước liền ngừng lại, sau đó ngẩng đầu im lặng nhìn người mới tới.

Tiểu hài đồng, ngũ quan thanh tú, khuôn mặt như tranh, môi hồng da phấn, một thân cẩm tú cùng tóc mượt mềm; chỉ là thân hình gầy yếu, sắc mặt quá mức tái nhợt, mà lúc này, đại khái bởi vì nắng trưa chiếu đến mức hơi ửng ửng hồng.

Tỳ nữ biến sắc, đầu lập tức đập xuống đất, cơ hồ khóc lên: “Thiếu gia, chúng ta trở về đi!”

Ngô Trần Suất mặt không đổi sắc nhìn người đang đập đầu, nội tâm thật sự rất ưu thương!

Thật sự bây giờ hẳn cũng không rõ, vì sao lại muốn chết đến mức chọn nghề sấm vai này? Trở thành người sấm vai còn chưa tính, hẳn vì cái gì lại đâm đầu vào đam mỹ văn? Vào đam mỹ văn còn chưa tính, hẳn vì cái gì muốn chết đến mức chui vào tổ chuyên diễn vai tiểu tam tiểu tứ!!!

Như vậy, vì cái gì ngũ hảo tao niên Ngô Trần Suất nguyên bản khỏe mạnh lạc quan hướng về phía trước lại đối với chuyện này đột nhiên trong lòng buồn bực không vui như vậy?

Quyến rũ nam nhân? ... Không phải đâu, vốn dĩ hẳn đã quá rành đời đến mức chuyện này chỉ coi là trò chơi, vốn dĩ chỉ là chuyện nhỏ.

Phá CP? ... Đương nhiên cũng không phải, làm một người sấm vai chuyên nghiệp, Ngô Trần Suất hẳn đương nhiên có thể đảm đương! ()

Cho nên, lúc xuyên vào một quyển đam cổ trang, tỉnh lại trong sương phòng cổ hương cổ sắc, Ngô Trần Suất vẫn thực bình tĩnh!

... Nhưng mà, tại sao lại xuyên vào cái thế giới sai lầm đầy cầu huyết như thế này chứ??? QAQ

“Tích tích tích —— kịch bản có chút lằng lằng, đang tự thay đổi. Đình —— thay đổi thành công, thỉnh tiếp thu vai diễn mới.”

Ngô Trần Suất cảm thấy, bản tiểu thuyết này hẳn phải đổi tên luôn đi —— cứ bắt hẳn diễn sai vai! ...

Lúc này đây, Ngô Trần Suất là nam chủ.

Nhìn nội dung vở kịch sau khi đổi lại hoàn toàn mới, Ngô Trần Suất thật sự cảm thấy hẳn sống ở thế giới này chính là để chứng minh sự ác ý của tạo hoá mà!

Chuyện kể rằng, trước đây có một ma giáo, tên là Nam giáo; giáo chủ có con trai, tên là Mục Kỳ, sau đó...

Sẽ không có sau đó.

Thị vệ, thần y, đại hiệp, thần tăng, cao nhân... trong vở kịch này, chỉ cần là nam nhân sẽ đều mơ mộng tới cúc hoa của tiểu thiếu chủ; sau đó, bọn họ đều chỉ nghĩ nghĩ đến chuyện đem tiểu cúc hoa đó về xoa xoa nắn nắn!

Mẹ nó, vốn dĩ là giang hồ chính kịch cổ trang đam mỹ văn vì sao lại biến thành nơi nơi đều là đâm ô đâm dê H văn chứ!

Ngô Trần Suất: “...” Ha hả, H văn cái gì, ta đây cũng không có kì thị mà!

Rất nhiều năm trước, nếu là bắt Ngô Trần Suất sấm vai nam chính trong H văn, hẳn sẽ tấm ngấm tấm ngấm mỉm cười.

Nhưng mà hiện tại, ha hả... Chó chết chứ! Bọn kia là đàn ông mà! Một đám đàn ông mà! Tại sao một đám đàn ông chó chết lại chỉ muốn thông thả nam mà không phải là nữ nhân chó!!

Ngô Trần Suất không thể bình tĩnh, hẳn phải tìm kẽ hở trong quá khứ của vai diễn để từ đó khắc phục hiện tại, thay đổi tương lai! Chỉ vì không muốn cho ai khác kinh sợ vì vẻ mặt vụn vẹo lúc phải suy nghĩ của hắn, nên Ngô Trần Suất mới chạy ra khỏi phòng, ngồi xổm bên hồ nước tiêu điều này.

“...- Thành viên Ngô Trần Suất của tổ Tiểu Tam yêu cầu thảo luận với hệ thống-

Hệ thống sắp vai phát ra âm thanh máy móc — “Đinh, đã tiếp thu, kết nối với tổ trưởng tổ đam mỹ văn Vương Lâm thành công.”

Chỉ chốc lát sau, đầu kia liền truyền tới thanh âm của một nữ nhân trung niên!

“Suất Suất hở, vai diễn mới không thích à?”

“... Tổ trưởng đại nhân kính yêu, tôi có thể thân thỉnh rời khỏi tổ đam mỹ không?” Ngô Trần Suất mỉm cười.

Vương Lâm sâu xa nói, “Suất Suất, cậu nhanh như vậy liền được diễn vai nam chính của tiểu thuyết, xem ra nhiệm vụ này không phải cậu thì chẳng ai làm được đâu! Rõ ràng chúng ta cần nhân tài như cậu vậy đó! Yên tâm, cuối năm sẽ thưởng cho cậu thật hậu hĩnh!”

“Ý của tổ trưởng là tôi sắp vai nam chính trong một tiểu thuyết chỉ có chịch chịch làm làm như này vốn là thiên phú đó hả? ...”

Nghe đối phương âm trầm trầm cười, Vương Lâm không khỏi rùng mình một cái, nằng đành ha ha cười cho qua chuyện: “Ha hả, sao có thể a, nhiệm vụ chính của người sắp vai là duy trì nội dung vở kịch mà, cậu có thể nghĩ ra cách khác, không nhất định phải dâng ra cục hoa đâu ha! Ha ha, cứ như vậy đi, làm rất tốt mà, cuối năm giải thưởng lớn chờ cậu.”

Ngô Trần Suất nghe xong hai mắt lập tức tỏa ánh sáng! Ha hả, quả nhiên, thưởng cuối năm thật lớn mới là bùa đánh trúng yếu điểm của hắn mà!

... Yếu điểm cái đệt! () ... Còn duy trì nội dung vở kịch yêu cầu nữa? Nội dung vở kịch chính là chịch chịch làm làm đó có hiểu không!

“Đinh — liên lạc đã bị cắt đứt.”

Ngô Trần Suất ORZ yên lặng ngồi xổm góc tường chột kiến tự an ủi mình — mẹ hắn nói đúng mà, trên đời căn bản không có bữa cơm nào là miễn phí hết! Bất cứ chuyện gì đều có cái giá cả ...

Ha hả, chó chết thiệt, cái giá của hắn là phải cho một đám hán tử chịch chịch làm làm hay sao! Hắn cũng có tự tôn nam nhân vậy!!

A! Không được! Phải gọi lại cho con mụ đó mới được!!!!!! ...

...

Thật lâu sau, Ngô Trần Suất phát tiết đủ rồi, đành lấy chuyện phải vì sự chuyên nghiệp của bản thân mà cần rằng chấp nhận thân phận Mục Kỳ, nhìn muối tử trước mặt đáng thương đang đập đầu kia, rốt cục lên tiếng, “Đi thôi, chúng ta trở về.”

Tỳ nữ đang quỳ kia lập tức thấy lòng tràn đầy vui sướng, nhẹ nhàng tiến đến, định đỡ đối phương dậy. Mục Kỳ nhú nhú mày, tại sao hắn lại thấy hành động của tỳ nữ này là đang coi hắn như tên ẻo lả vậy!

Hắn đặc biệt tiêu sái đẩy tay của đối phương ra, định tự mình đứng dậy. Nhưng mà, hắn tính không tới, khối thân thể này yếu đuối vật vờ luôn! Y (~o~)Y

Chỉ vì đánh giá sai sức khỏe của chính mình, Mục Kỳ ngồi chồm hồm dưới nắng gắt một tiếng đồng hồ bất ngờ đứng dậy, y như rằng té lăn quay.

Tỳ nữ lúc ấy sợ ngây người! Lập tức nhào tới ôm lấy hắn chạy gấp về phòng, vừa chạy còn vừa gào khóc thê thảm!

Bị một nữ nhân bế như công túa về phòng, còn đặc biệt là nữ nhân này đang gào khóc rất thảm thiết, trên đường đi Mục Kỳ thật sự cảm thấy tôn nghiêm nam nhân của hắn bị khiêu chiến nghiêm trọng!

Cho nên, hắn lập tức quyết định! —— giả bộ xỉu luôn!

Mục Kỳ tỏ vẻ chính mình cái gì cũng không biết! (_)

8. Chương 8: Thiếu Chủ Ma Giáo Phản Công (nhị)

Khi Mục Kỳ lần thứ hai tỉnh lại, bên giường trong trong ngoài ngoài vây quanh thành một vòng người.

Đứng sừng sững trước mắt hắn là hai nam nhân, một vị tuổi có vẻ lớn, mi mục thanh lịch, rất có uy nghiêm, ánh mắt lại ẩn vài tia lo lắng; một nam nhân khác thoát nhìn hai mươi bốn hai mươi lăm, khuôn mặt thư sinh tuấn mỹ, mắt sáng như sao, sống mắt lưu chuyển phóng khoáng, mặc dù y đoán đoán chính chính đứng ở nơi đó, cũng giống như nháy mắt sẽ đột nhiên phát tay áo tùy thời rời đi.

Mục Kỳ nằm ở trên giường nhìn quanh một vòng, liền đem ánh mắt thu hồi, lông mi rũ xuống không nói gì.

Bởi vì chỉ nhìn đại cương nội dung vở kịch, cho nên... cái gì cũng không rõ! Nếu nói chuyện chắc chắn sẽ lòi đuôi chuột ngay!

“Kỳ nhi, cảm thấy thế nào?” nam nhân lớn tuổi vận áo choàng dài, ngồi ở bên giường, giọng nói trầm thấp trấn định hữu lực, lại ẩn giấu chút ôn nhu lo lắng, “Về sau không cần chạy loạn nữa, thân thể ngươi không tốt, nên ở yên trong phòng, muốn cái gì cứ nói với phụ thân ta là được.”

A, đây chính là nam chính phụ thân, Nam giáo giáo chủ Mục Túc.

... Mẹ nó chứ, tư liệu đâu! Anh mày bây giờ nên gọi phụ thân hay là gọi cha đây hả? Bây giờ nên thân cận với hắn ta hay là cứ lãnh đạm đây?

Mục Kỳ bật người dậy, bắt đầu nhập vai, lông mi run lên, hơi hơi giương mắt nhìn về phía người bên giường, đầy mắt lo sợ nghi hoặc bất an, tựa hồ để cho phụ thân thêm áy náy. Tiếp theo đó là rũ đôi hàng mi dài rợp, trong miệng ngáp ngừng: “... Là Kỳ nhi ham chơi...”

Âm thanh hài tử mềm mềm nhu nhu động lòng làm cho Mục Túc ngăn người.

Đối phương trước kia đối với mình luôn luôn lãnh đạm, trầm mặc ít nói; chính mình cũng chỉ có thể quan tâm thân thể đối phương, không có thể để ý nhiều hơn. Hôm nay lại phá lệ hiểu chuyện làm người ta yêu thương, không khỏi nghĩ rằng ngày thường hắn ta quá hơi hợt với hài tử.

Mục Túc nhìn tiểu nhi tử hắn thương yêu nhất lúc tỉnh lại sắc mặt tái nhợt, tóc buông xoã trên vai, bộ dáng đáng thương không khỏi cảm thấy lo lắng.

Mục Kỳ trộm xem xét đối phương thấy ý mắt ôn hòa càng đậm vài phần, lúc này mới thở dài một hơi! Thực tốt, diễn xuất phải gọi là đỉnh cao:3!

Trong lúc không rõ địch hay ta, tận lực ít nói, chỉ cần hàm ý nhìn đối phương khiến hắn phải nhức não suy nghĩ là được rồi!

Hiện tại chỉ cần đại khái nội dung vở kịch không thay đổi, mình muốn sáng tạo thêm cái gì mà chả được. (_)

“Giáo chủ không nên lo lắng, tiểu công tử bất quá là ngồi xồm lâu, bất chợt đứng lên nên chóng mặt té ngã mà thôi. Nghỉ ngơi một chút, chờ trấn tĩnh lại là được.”

Thanh âm từ tính chậm rãi vang lên, trong đó ẩn ẩn ý cười... Làm Mục Kỳ toàn thân nổi da gà.

Mục Kỳ trong đầu ngẫm ngẫm lại cuốn sách tư liệu mình vừa xem, tìm ra thân thể của người kia ——

Tính danh: Nhạc Phong

Hậu cung khả năng độ: 70

Chức nghiệp: Nam giáo ngự dụng thầy thuốc, thần y cốc truyền nhân

Công lược hướng dẫn: yêu thích tùy tính, yêu được thành si, dung túng hẳn suốt đời tự do phóng khoáng yêu ai cũng được.

...

Mục Kỳ nội tâm chết lặng trong lâm nhảm: cho nên nói, đây là bắt đầu sao? Hậu cung khả năng độ cái gì mà vừa gặp đã sắp lên đến 100, ha ha, kia cũng không phải chuyện đáng lo.

Mục Kỳ đã có căn cứ bèn đem chuyện mình cần làm tỉ mỉ sắp xếp lại một chút. Hắn cảm thấy nội dung vở kịch này càng lúc càng đáng mồm mà.

Suy nghĩ trong đầu cứ thế rối loạn lung tung, bất quá ngay sau đó chợt nghe thấy một trận hỗn độn từ ngoài cửa truyền đến.

“Đại thiếu gia không thể đi vào.” Âm thanh lãnh đạm nghe không ra hỉ nộ vang lên.

Lập tức đáp lại lại là thanh âm non nớt, lại mơ hồ có vài phần bình tĩnh, “Nghe nói đệ đệ té xỉu, ta đến xem, người ngăn cản ta làm gì?”

“Giáo chủ có lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào.” ...

“Là Hi nhi? Vào đi.” Mục Túc mở miệng, tranh luận phía ngoài liền dừng.

“Đệ đệ đã đỡ hơn chưa?” người tiến vào đưa mắt một cái liền trông thấy nam hài trên giường so với nó sắc mặt tái nhợt hơn vài phần, ánh mắt thân thiết mở miệng nói.

Mục Kỳ đưa mắt nhìn qua, đối phương mặc dù tuổi tác còn nhỏ, nhưng bây giờ đã thật sự nhìn ra là mỹ nhân bại hoại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cùng ngũ quan tinh xảo, mi mục liễm diễm, sóng mũi khéo léo, trêu ngươi nhất là đôi môi hơi mím khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, tổng thể nhìn có vẻ lãnh tĩnh cẩn thận.

Ngô Trần Suất nhìn chằm chằm đối phương, cũng không phải bởi vì cái gì đặc biệt, mà là ——khuôn mặt kia của đối phương cùng diện mạo hẳn hiện tại cơ hồ giống nhau như đúc!

Hắn nguyên bản cũng xuất thần, đôi mắt phong lưu đa tình; sóng mũi hoàn mỹ thâm thúy, không gì là không khiến tự hắn đặc ý!

Những nét như thế, tạc lên khuôn mặt đối phương liền ...

Hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận khuôn mặt này của hắn thật giống nữ hài đâu!!! Nhất định là khí chất có vấn đề nha!

Bất quá không thể phủ nhận chính là, ngũ quan của mình biến thành nữ hài tử thật đúng là... xinh đẹp kinh người nha... Mục Kỳ nhộn nhạo (_) này này, trọng điểm hình như không phải cái đó mà ←_←

Nhưng tâm tư nhộn nhạo của Ngô Trần Suất bất quá cũng chỉ dừng lại ở đó, bởi vì ——

cảnh báo cảnh báo, thế giới hiện tại xuất hiện sóng xung kích ngoại lai, nhân vật gốc trong kịch bản trọng sinh, kịch bản chuyển mới thành —— “Trọng sinh chi pháo hôi nghịch tập”, thỉnh ngài tiếp thu cùng hoàn thành nội dung vở kịch.

Mục Kỳ · Ngô Trần Suất: ... Ta cảm thấy quyền sách này hẳn là thay đổi mỗi ngày là đúng mà. Ha ha, giữ vững lập trường một chút bộ chết hử?

Kịch bản mới có nội dung là, nguyên bản pháo hôi tiểu thụ, ca ca song sinh của Mục Kỳ, Mục Ly Hi trọng sinh, vì thế đá đít tra công kiếp trước lợi dụng y, xử lý nam chính đang được sủng ái, sau đó đoạt hậu cung của đối phương luôn.

Đọc sơ một cái đã hết kịch bản mới, Mục Kỳ đột nhiên cảm thấy như vậy thật ra cũng không tồi, tối thiểu hẳn sẽ không cần cùng một đám người lúc nào cũng mơ về cúc hoa của mình dây dưa.

Nhưng mà như vậy... quả nhiên hẳn là mệnh pháo hôi mà QAQ

“Tiểu thiếu gia chỉ là thân thể yếu một chút, nghỉ ngơi liền vô sự.” Nhạc Phong thấy khuôn mặt lãnh cảm của đối phương, cảm thấy thú vị, vì thế lên tiếng giải thích.

Mục Ly Hi lúc này mới nhìn đến Nhạc Phong, không khỏi chuyển hướng về phía đối phương, đôi mắt liễm điễm tròn tròn, bất mãn theo dõi y.

Nếu là biểu tình của nam nhân thành niên, tự nhiên sẽ nhìn rất hung dữ; nhưng người có biểu tình này lại chỉ là nam hài. Khuôn mặt nhỏ nhỏ tròn tròn như bánh bao, ngũ quan xinh xắn, cho dù có tròn tròn mắt vẫn là đáng yêu nói không nên lời!

Cũng không biết là chỗ nào chạm được điểm cười của Nhạc Phong, đối phương thế nhưng lại nở nụ cười! Mục Ly Hi thấy thế, càng khó chịu hơn, thậm chí “Hung tợn” nhìn đối phương, sau đó như là nhận ra sự tình, nhớ lại Mục Túc vẫn còn ở đó mới lại ngại ngùng rũ mi mắt.

Nhạc Phong cười càng tươi, trên mặt Mục Túc cũng ần ần có ý cười.

Vừa mới một lúc ngắn ngủi, Mục Kỳ đã chú ý thấy hậu cung khả năng độ của Nhạc Phong đã rút xuống 60. Mà thái độ của Mục Túc đối với Mục Ly Hi cũng ần ần càng nhiều phần thân cận.

Hắn trầm mặc một lúc lâu, tỏ vẻ vui mừng: ... Quả nhiên công lực thâm hậu nha. Như vậy xem ra, ít ngày nữa chính mình có thể hoàn thành nội dung vở kịch.

“Người xem, người mới vừa rồi còn ngăn cản không cho ta vào?” Mục Ly Hi nhìn về người phía sau này giờ vẫn đứng nghiêm ở cửa, khóe mắt tự phụ nheo nheo, mang theo ý tứ hàm xúc, cũng có một khí chất không thua bằng tuyệt.

Mục Kỳ chú ý rằng hậu cung khả năng độ của Nhạc Phong lại lặng lẽ giảm xuống.

Nhưng người ngăn cản kia lại vẫn bất động thanh sắc.

Mục Kỳ lúc này mới đem ánh mắt hướng tới trên thân nam nhân kia, đối phương có vẻ như mười bảy mười tám tuổi, mơ hồ nhưng vẫn có thể thấy được ngũ quan ngày ngọ tuần mỹ đã định hình đủ thâm thúy kiên nghị.

Hắn thật sự là đối với vị này có chút hứng thú như với nam chính mới của vở kịch, vì thế liền lật tư liệu của đối phương ——

Tính danh: Mạc Dật

Hậu cung khả năng độ: 95

Trung thành độ: 100 (Ghi chú: Mạc Dật thuộc loại người đặc biệt, trung thành thật sự là thuộc tính, vượt qua 80 là có thể hoàn toàn không cần lo lắng uy hiếp sinh mệnh của ngài, hậu cung khả năng cũng sẽ không bao giờ giảm!!!)

Chức nghiệp: hộ pháp tương lai Nam giáo, hiện là thị vệ bên người Mục Kỳ.

Công lược hướng dẫn: bề ngoài lạnh lùng, nội tâm ôn nhu. Phải tin tưởng lạnh lùng chỉ là do đối phương không giỏi tán tỉnh (_) .

Mục Kỳ: ...

Tại sao hắn lại cảm thấy có gì đó quen thuộc vậy ta. Rồi, nếu không nhớ rõ vậy nhất định không quan trọng rồi.

Nhìn hậu cung khả năng độ là 95, cùng với trung thành độ chói lọi đến ghê người, Mục Kỳ yên lặng đóng tư liệu lại.

9. Chương 9: Thiếu Chủ Ma Giáo Phản Công (tam)

Mục Ly Hi ồn ào một trận, Mục Túc mới phát hiện, hẳn ta tựa hồ đã rất lâu không hề chăm lo cho đứa con này. Bởi vì Mục Kỳ từ lúc sinh ra thân thể yếu ớt, cho nên hẳn ngoài lo giáo vụ ra, bao nhiêu chú ý cũng đặt ở trên người Mục Kỳ.

Nhớ tới Mục Ly Hi vừa mới nói bị người ngăn cản ở bên ngoài, Mục Túc không khỏi trầm mặt, nhìn Mạc Dật trầm giọng nói: “Mạo phạm đại thiếu gia, người tự đi lĩnh phạt.”

Sự tình phát triển thế này, Mục Kỳ lại biến thành —— một đoá bạch liên hoa thánh mẫu mất rồi... (Cái thuộc tính vĩ đại gì đâu ...ORZ)

Mạc Dật vừa mới quỳ xuống, Mục Kỳ mở miệng làm nũng, “Cha, tha hẳn đi...”

Còn chưa nói xong, Mục Ly Hi cũng lập tức cúi đầu cắn cắn môi lên tiếng: “Phụ thân, không có gì đâu, ta không muốn chấp nhất. Nếu bởi vì ta mà trừng phạt thị vệ của đệ đệ, đệ đệ sẽ không vui.”

Thanh âm của hắn ôn hòa mà nhu thuận, lơ đãng toát ra chút bất an.

Thấy bộ dáng đáng yêu này của Mục Ly Hi, Mục Túc vừa mới nhu hòa vì Ngô Trần Suất giờ đã hơi cau mày, “Kỳ nhi, hẳn dám phạm thượng, người còn muốn cầu tình?”

Mục Kỳ nhìn thấy hết cảnh này, quả nhiên, nói thế nào thì yêu thương cũng cần phải tranh giành, nếu không, sớm hay muộn sẽ bị người có tâm tranh bằng hết.

Ầy, làm sao đây, hẳn đột nhiên thâm trầm một phen!

Có vẻ như hắn bị nhân vật chính là ca ca hiểu lầm rồi QAQ, Mục Kỳ tỏ ra hẳn hoàn toàn không có ý định đối nghịch với ca ca, thật sự, chỉ là người của hắn thì không cho phép ai đụng vào thôi!

Mục Kỳ âm thầm tính toán, vẻ mặt cũng ngẩn ra, bờ vai nhỏ rụt lại, thanh âm mềm mềm nhu nhu, mang theo chút cô đơn mà thì thầm: “Ta chỉ muốn có người chơi cùng, hẳn thường vẫn luôn ở bên cạnh ta... Nếu làm hẳn bị thương, ai sẽ chơi với ta...”

Thanh âm này, ngữ điệu này... Đều biểu hiện ra nội tâm của hài tử khuyết thiếu yêu thương, trăm phần trăm giành được tình phụ tử, tình mẫu tử, các loại tình yêu khác từ quần chúng vậy xem...

Chung quanh trong nháy mắt an tĩnh lại, tựa hồ tất cả mọi người đều thương hại nhìn hài tử đang ngồi giữa giường, yếu ớt chỉ muốn được yêu thương kia.

Diễn xuất của hắn hả, không có địch thủ đâu () !

Mục Túc giật mình, không nói nữa. Thật lâu sau, thở dài nói: “Được rồi, Kỳ nhi vừa mới tỉnh lại, cho nó nghỉ ngơi đi.” Nói xong bước ra ngoài.

Mục Ly Hi ánh mắt phức tạp nhìn Mục Kỳ, cũng bỏ ra theo.

Mục Kỳ yên lặng nhìn theo Mục Ly Hi rời đi, nội tâm gào thét: nhân vật chính ca ca, kỳ thật ta với người là một trận tuyến mà! Đều là muốn đạt thành quang vinh đại kết cục mà phấn đấu mà! Vừa rồi cũng là người ra tay trước nha nha nha!

Cũng chính bởi vậy, hẳn đã bỏ qua một tầm mắt nóng rực đang nhìn hẳn trong phòng.

Mục Kỳ mấy ngày nay có chút ưu thương, đầu tiên là bị trọng sinh ca ca hiểu lầm, hiện tại lại bị đối phương bởi vì không trừng trị được thị vệ nhà mình mà ghen ghét lây qua mình.

Hắn kỳ thật là rất muốn đem tên kia đẩy đi thật xa! Nhưng trung thành độ của đối phương rất cao dẫn đến hậu cung khả năng độ cũng không giảm được nữa.

Cho nên, hẳn đang cố gắng diễn tốt một cái mảnh này—— nô dịch đại chúng, mất hết nhân tâm!

Chính là, người này vô luận gây sức ép như thế nào cũng đuổi không đi là sao?

Mục Kỳ cho lui nhóm tỳ nữ hầu hạ, dựa vào bàn tròng mắt nhìn tên thiếu niên đứng sững như cọc gỗ kia. Quan sát kỹ địch nhân, chuẩn bị tốt kế hoạch tác chiến!

“Nước.” Mục Kỳ miễn cưỡng nói.

Mạc Dật không chút do dự, lấy tốc độ nhanh nhất, rót một chén nước đưa đến bên miệng Mục Kỳ.

“Ta lại không muốn uống.” Cho nên Mục Kỳ mở to một đôi mắt tròn không chút nghĩ ngợi liền nói.

Biểu hiện khuôn mặt của Mạc Dật cũng không thay đổi, động tác trên tay vẫn là cung kính bộ dáng.

Mục Kỳ tranh thủ thời gian nhìn qua tư liệu của Mạc Dật... Thật quá ưu thương!

Gây sức ép nửa canh giờ, hậu cung khả năng độ không hề giảm! ... Đệt mẹ nhà ngươi, nửa điểm khí chất cũng không có hả hả hả?

Bất quá... Yên lặng sờ cảm... Tuy rằng nói như vậy, nhưng chút hưng phấn đáng hổ thẹn này là cái gì đây.

...

Mục Kỳ là một người sấm vai toàn tâm, quyết định làm đúng bốn phận chức nghiệp, phối hợp diễn đúng kịch bản, giúp cho gian – tình của nhân vật chính phát triển! Nghĩa vô phản cố nhất định phải đá đít Mạc Dật đi.

Một kẻ không thành, vậy tính kẻ khác.

Hệ thống sấm vai có hướng dẫn, trên đời này có một loại phương thức có thể tăng tiến tình cảm hai người cao nhất, đó là một loại xấu hổ xấu hổ sự tình.

Bất quá, Mục Kỳ bị thương phát hiện mình chỉ mới chín tuổi, này nhân vật chính ca ca cũng chỉ có chín tuổi, vậy cho nên, hắn vẫn không thể làm chuyện xấu hổ gì gì đó để tăng tiến sự tình.

Bởi vì tác giả cùng luật lệ hài hoà của tấn giang có vấn đề, thiếu niên nhỏ tuổi không được cho phép làm ra sự tình xấu hổ đó.

Cho nên, Mục Kỳ cảm thấy hắn cần cái máy gia tốc hài hoà để sợ, dùng máy rút ngắn thời gian cho đến lúc hắn đủ tuổi để tiến hành cái vụ xấu hổ kia.

Tin nhắn hệ thống: máy gia tốc hài hoà sử dụng có điều kiện—— một lần đẩy ngã nam nhân, một lần gọi về thần long... A vậy, hay là ngài thử một lần đẩy ngã nam nhân đi.

Mục Kỳ: ... Đẩy ngã nam nhân thật sự không đơn giản đâu =.=!

Mục Kỳ nằm úp sấp ở trên giường nhìn chằm chằm Mạc Dật đang yên lặng đứng ở góc phòng, trong lòng cân nhắc, đẩy ngã đối phương như thế nào đây? Đẩy ngay khi y đứng? Bất y ngồi rồi đẩy? Thiệt là ... hắn tay ngắn chân ngắn, cơ thể còn gầy gò... đòi đi đẩy ngã người ta ...thiệt là không logic mà... Không bằng ——

“Ngươi.” Mục Kỳ chỉ chỉ Mạc Dật, “Ngã xuống.”

Mạc Dật không nói hai lời ngã xuống.

Tin nhắn hệ thống: ... *hắc tuyến*. Cái này gọi là nằm vật xuống, không thể gọi là đẩy ngã được.

Nguyên lai dùng miệng nói không tính, phải dùng sức ha! Mục Kỳ gật gật đầu tỏ vẻ hiểu được.

“Lại đây.”

Mạc Dật hiềm khi lại tròng mắt nhìn, Mục Kỳ ngồi dậy sau đó lại gọi y.

“Ta kêu ngươi lại đây ngủ!” Mục Kỳ ngồi xếp bằng trên giường, ra một cái mệnh lệnh quái dị.

Lần này Mạc Dật nghe hiểu, không do dự nữa nhưng động tác cứng ngắc lên giường.

Mục Kỳ dịch vào trong, lấy ngữ khí hài đồng ra lệnh: “Nằm xuống!”

Mạc Dật đành phải nằm xuống bên ngoài, sống lưng chỉ nhẹ nhàng kê lên giường.

“Không nên cử động!” Mục Kỳ lưu lại lời này, nắm chặt hai tay, sau đó, mặt không đổi sắc bắt đầu đẩy Ngã ...! Mạc Dật!

“... Thiếu gia?”

Thật lâu sau, Mạc Dật rốt cục mở miệng nói câu nói đầu tiên!

“Đã bảo người không được cử động! ... phì phì...”

Khối thân thể này của Mục Kỳ khí lực thật sự là chỉ ngang con mèo, chính mình mệt mỏi đến thở hồng hộc, đối phương lại không hề nhúc nhích một tí!

Đẩy ngã đã mệt vậy, yêu còn mệt đến mức nào, không yêu thì tốt hơn!

Mạc Dật bất đắc dĩ nhìn đối phương đang trợn mắt, dùng cả tay chân đá vào người y. Đối phương đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt trắng ngần vì cố sức cũng ửng đỏ!

Mạc Dật nhìn thấy liền nuốt nước miếng, y vô tri vô giác phát hiện nếu đối phương cứ như thế y sẽ không nhả được nữa! Vì thế nương theo một đá của đối phương, y tự động lăn khỏi giường!

Mục Kỳ: ... Ha ha, không cần để ý chi tiết. Dù sao hắn cũng đã tác chiến thành công rồi.

Tin nhắn hệ thống: ... Như vậy cũng đòi tính hả????

Mục Kỳ: không phải là đẩy ngã một nam nhân sao? Ta tự tay đẩy ngã người dám nói không tính ←_←

Tin nhắn hệ thống: ... vậy...vậy miễn cưỡng tính đi. Bất quá, bây giờ người còn phải “đề” y nữa.

Mục Kỳ yên lặng trầm mặt: ... Nói thực ra, người... Có phải là bị virus nhiễm vào hư luôn rồi hay không??!!
... * hất bần! Không thể không nhìn cái máy đó =.=! Vì được dùng máy gia tốc thời gian, liên sỉ tôn nghiêm gì đó vứt hết đi!*

Người cho là đẩy ngã một tên hán tử bất luận cân nặng hay khí lực đều hơn người vốn dĩ là dễ dàng hay sao mà còn phải thêm điều kiện chèn ép ta chứ!???

Tin nhắn hệ thống: ... Có “đề” hay không đây? Cái này quan trọng lắm đó.

Mục Kỳ: ...

Dù sao cũng là “đề” người ta, cũng không phải hấn bị người ta “đề”! Mình chỉ cần “đề” y, cái gì cũng thành công mà!

...

Cho nên, Mạc Dật vừa mới lăn xuống giường đã bị một cái gì đó nặng nề đập trúng! Tuy rằng y có thể tránh đi, nhưng cái thứ rơi vào người y này chính là chủ nhân đó! Mạc Dật đành theo bản năng nhin đau bảo hộ đối phương!

“Phì phì... Sao mà cứng dữ vậy! ... Người ăn đá mà lớn hay sao hả?”

Thanh âm hài tử trước ngực rầu rĩ cất lên, nội tâm Mạc Dật day nghiêng: rốt cuộc là ai tự rút vào người y? Y chưa chê hấn nặng, hấn đã chê y cứng??!!

Đôi mắt âm trầm của y nhìn về người trong lòng mình, từng lọn tóc đen mượt của đối phương vốn dĩ được búi gọn nay lại thả lung tung ra, tầng tầng lớp lớp chảy thành hàng xuống bờ vai, khuôn mặt như ngọc lại càng nhợt nhạt như tuyết. Đôi mắt sáng ngời đang trừng y lại như phủ một tầng ánh nước, thật sự động tâm!

Cổ họng Mạc Dật cháy khô, không tự giác nuốt một ngụm nước miếng, y đột nhiên cảm thấy chính mình biến hoá bất thường. Tim đập lợi hại! Sắc mặt cũng nóng lên lợi hại!

Yên tĩnh, bốn phía tĩnh lặng giống như chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của y!

Mạc Dật cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm! Hết thấy đều thoát khỏi tầm kiểm soát của y! Y không tự kìm hãm được mong tưởng bàn tay của mình lướt trên da thịt phần hông kia. Rung động, ần ần, thỏa mãn mà làm người ta lưu luyến quên đi hết thấy.

Mới chỉ chạm nhẹ đối phương, chỗ da thịt tiếp xúc cực ít, vậy mà cảm xúc ầm áp làm cho cốt tủy run rẩy, không thể ức chế ý muốn càng nhiều hơn!

Mạc Dật tìm lại bắt đầu như nổi trống, đập dồn dập hơn.

Chính là, thực nhanh, nguồn nhiệt trên người y bắt đầu rời xa —— Mục Kỳ đã nhanh đứng dậy lao đảo bò lại lên giường.

“Ta muốn đi ngủ, người lui xuống đi!”

Hoàn thành nhiệm vụ tâm tình không tồi, Mục Kỳ vung tay cho y lui liền ngủ, chỉ để lại Mạc Dật nội tâm có chút kinh hoàng nhìn bóng lưng của hắn.

...

Bởi vì thành công “Đẩy ngã” Mạc Dật, cho nên Mục Kỳ thành công triệu hồn thần long A không, là thành công sử dụng máy gia tốc.

Sau đó tiểu hài tử đã lớn, năm nay đã mười lăm. Đúng là một cái thời cơ tốt để hồng hạnh xuất tường... à, hình như lại sai cái gì rồi... Khụ, phải là hồng hạnh đầu xuân nở hoa... A, cũng không đúng... Dù sao thì ... —— (ý ảnh là thiếu nữ xuân tâm nhộn nhạo zôi á)

Mùa xuân đến rồi!

Mục Kỳ biểu thị, thời gian tốt đẹp này, nhân vật chính người không nên coi thường cái vụ chịch chịch làm nhá! Càng lúc càng phải xây dựng mối quan hệ tình cảm tốt đẹp hơn!

10. Chương 10: Thiếu Chủ Ma Giáo Phản Công (tứ)

Mục Kỳ thực ưu thương, thường xuyên thần sắc không tốt trông nhìn Mạc Dật.

Đùa giỡn đến mức dù là mặt than băng sơn, quanh thân Mạc Dật vẫn bao phủ một màn thê lương ảm đạm, nhiều lần hắn đã tự hỏi thật ra chính mình sai ở chỗ nào chứ.

Kỳ thật Mục Kỳ đã rất vất vả đem thời gian chuyển nhanh đến mười lăm tuổi, đang chuẩn bị cho Mạc Dật cùng nhân vật chính yêu đương gì đó, hệ thống chỉ đạo diễn viên lại nhấn một tin gợi ý rằng—— không cần đẩy Mạc Dật đi nữa!!

Bởi vì, kịch bản tự động sinh ra một thị vệ trung khuyến công mới —— nhân vật chính ca ca như vậy là đã có một tân thị vệ.

Đối với Mục Kỳ mà nói, cái này giống như tân tân khổ khổ đào cái hố, kết quả còn chưa chôn được ai đã bị đông bão gì gì đó lấp hết lại, uất ức muốn chết.

Không cần biết như thế nào, Mục Kỳ uất ức tính toán thời gian, tự mình ra sân khấu điều khiển nội dung kịch bản một chút, thế là hắn tự mình chạy về hậu viện.

Trắng trợn làm bộ như không cẩn thận đi qua hòn Giả Sơn giữa hậu viên, nghe bên trong a a o o ngữ điệu, tái ngắt đầu liền nhìn thấy khúc cẳng chân của tân thị vệ đang đong đưa phía trên hòn Giả Sơn, Mục Kỳ lần thứ hai đối với chuyện mình là một tên pháo hôi tự động cảm thấy may mắn. (ảnh vui vì không phải là ảnh bị a a o o =))

“Ai?”

Quát khê một tiếng, hắn bị người bay từ hòn giả sơn xuống tóm ngay cổ áo.

“Buông!” Không biết là xấu hổ hay là giận, thiếu niên sắc mặt có chút phiếm hồng, lúc này trừng mắt nói: “Người là ai, có biết ta là ai không?”

Đoạn đối thoại này rất nhanh đã làm cho nhân vật chính của âm thanh a a ơ ơ từ sau hòn giả sơn bước ra, lúc Nhạc Phong y phục hỗn loạn xuất hiện, hần có chút kinh ngạc.

Nhạc Phong ngược lại không hề gì, chỉ là cười như không cười nhìn hần, lập tức miễn cưỡng tựa vào trên thạch bích, phất phất tay ý bảo đem người mang lại đây.

Thị Vệ đại ca vẫn không nhúc nhích, trong con ngươi thâm thúy ngầm có ý ghen tỵ. Cho đến khi có thanh âm ảm đạm như của thiếu niên vang lên, “Bạch Phàm, đem hần lại đây.”

Thị Vệ đại ca lúc này ngược lại lập tức nghe lời xách người mang đến.

Bị xách đến sau Giả Sơn, liền có thể nhìn thấy thiếu niên đang nửa tựa vào thạch bích, khuôn mặt vẫn có chín phần tương tự với Ngô Trần Suất, chẳng qua bất đồng khí chất nên rất dễ phân biệt. Bạch y choàng hồ trên người, dục dấu chưa phai, dáng người xinh đẹp. Nguyên bản khuôn mặt thanh lãnh ẩn ẩn hồng.

Ngô Trần Suất đang bị tóm cổ vẫn miễn cưỡng nhận ra người sau lưng mình hô hấp dần dần gấp gáp.

Hần lại vô thức phát hiện cơ thể của mình cũng có phản ứng ... hơi bị kì lạ... Lập tức vào trạng thái diễn xuất nhập tâm chăm phần chăm!

Thiếu niên vừa nhìn thấy người bị giải tới thật ra là ai, đầu tiên là sững sờ rồi phát giác một lúc, sau đó cũng kịp phản ứng, sắc mặt trong nháy mắt biến tái, thanh âm cũng run run rẩy rẩy nói không ra lời, “Ca... Người, người cùng Nhạc Phong... Các người...”

Mục Ly Hi hơi hơi đưa mắt nhìn, nhíu mày lắm bầm: “Người đều thấy được? Vậy không tốt rồi.”

Y khẽ nheo mắt với Nhạc Phong, Nhạc Phong khẽ mỉm cười chậm rãi đến gần Mục Kỳ.

Biết ca ca nhà mình cùng thân y chịch nhau, thân là Mục Kỳ, Ngô Trần Suất lập tức biểu hiện ra thái độ vô cùng đau đớn!

Khối thân thân thể đó vẫn là trẻ vị thành niên mà! ...

Còn nữa, “Người muốn làm cái gì?”

Nhạc Phong lấy ra một viên thuốc màu đen quơ quơ, sau đó trực tiếp nhét vào miệng Mục Kỳ.

Khụ khụ, Mục Kỳ bị sắc liền ho khan, tức giận trừng mắt với tên khởi xướng.

... Anh mày hận cái thân thể thấp bé này dễ sợ!

leng keng —— ngài đã kinh qua độc dược cao minh khó phát hiện. Xét thấy vốn dĩ cơ thể chính của ngài yếu ớt, cho nên độc tính đã chuyển hoá thành kỹ năng học máu —— đã trang bị xong!

“Người... Người cho ta ăn cái gì...” Mục Kỳ làm bộ không thể tin mà nhìn Mục Ly Hi.

“Không có gì, chỉ là một chút độc dược phá huỷ nội tạng mà thôi.” Mục Ly Hi chậm rãi đứng dậy, cảnh cáo: “Chuyện ngày hôm nay, người tốt nhất không nên nói ra ngoài.”

Hần đứng ở trước mặt Mục Kỳ, một thân bạch y phiêu phiêu muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn mỹ lệ có mỹ lệ.

Nhìn bọn họ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Kỳ trắng bệch, trừng lớn mắt cơ hồ không dám tin.

Mục Ly Hi đến gần hai bước nhìn đối phương, “Kỳ nhi, người ngoan ngoan, ca ca liền sẽ đứng hạn cho người giải được.” Hần cũng biết đệ đệ này của mình có bao nhiêu thiện lương.

Mục Kỳ tâm như tro tàn, thiếu niên tái nhợt, vẫn không thể tin mà cứng ngắc gật gật đầu.

...

Mục Kỳ cảm thấy nhân vật ca ca này quả là có thực lực mà, nội dung vở kịch phát triển thuận lợi, Nhạc Phong hậu cung khả năng độ với hần đã trở thành số không rồi? Thật sự là, công lực cũng không cần quá cường đại như vậy đâu.

“Phốc —— ”

Mục Kỳ vừa không chuẩn bị, đột nhiên một búng máu phun hết lên mặt Mục Ly Hi!

... Mẹ nó cái kỹ năng học máu khốn nạn mà!!!

... Bất quá, dường như... hiệu quả cũng không tệ lắm. Trước khi bất tỉnh hẳn vẫn có thể nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Mục Ly Hi, Mục Kỳ nghĩ như vậy.

Chờ Mục Kỳ tỉnh lại, chỉ có Mạc Dật canh giữ ở một bên. Thấy hắn tỉnh lại, khí tức lạnh như băng quanh thân y có phần nhu hoà hơn trước.

“Ta làm sao vậy?” Mục Kỳ che che cái trán, có chút suy yếu hỏi.

Hoàn hảo, trừ bỏ thân thể có chút bủn rủn vô lực, cũng không có chỗ nào đau đớn.

Thấy hắn tựa hồ có chút khó chịu, Mạc Dật lập tức quỳ gối bên giường giúp hắn ấn xoa huyết Thái Dương, thanh âm có nề nếp kể ra sự tình trải qua, “Ta tìm thấy thiếu gia ngài té xỉu ở hậu viện. Đại phu lại đây xem qua, nói là thân thể suy yếu dẫn đến té xỉu, muốn ngài về sau nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Mục Kỳ sau khi nghe xong không nói gì, chỉ là sắc mặt càng tái nhợt hơn, thần sắc kinh ngạc có chút đau thương.

Người hầu hạ ở nơi này đã sớm bị rút đi, có thể tìm tới một đại phu chắc là bị Mạc Dật dùng vũ lực bức ép người ta tới rồi.

“Thiếu gia, ngài trước đó...” Mạc Dật luôn luôn đem nhất cử nhất động của đối phương để ở trong lòng, lúc này lập tức có chút ngập ngừng hỏi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, y bản cảm thấy đã có điều gì xảy ra, thiếu gia thân thể có yếu ớt cách mấy, cũng không đến mức đi vài bước liền té xỉu mà.

“Được rồi, người đi ra đi.” Mục Kỳ hơi hơi mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt, hắn thật không muốn nói gì nữa.

“Vâng.” Thấy bộ dáng đối phương không vui, Mạc Dật lập tức ngừng nói, không dám làm gì đó để cho người kia không thoải mái.

Hắn chậm rãi đứng dậy hơi hơi cúi đầu lui ra ngoài, trong lòng bất an mà cắn môi, quyết định tự mình đi điều tra.

Môi hắn cực mỏng, lúc mím lại như đao phong, tuyệt tình ghê người.

...

Sau khi đuổi người đi, nguyên bản thân sắc mặt mệt mỏi của Mục Kỳ lập tức vứt bỏ, từ trên giường bật dậy, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Hắn nhớ rõ kế tiếp, Mục Ly Hi hẳn là muốn liên hợp với Nhạc Phong, hạ độc lão giáo chủ, sau đó tiêu diệt Nam giáo, thuận tiện vu oan thiếu gia thất sủng là hắn.

Cho nên, qua ngắn ấy năm do bất hoà dẫn đến thất sủng, tiểu thiếu gia Mục Kỳ chuẩn bị hành trang bắt đầu trốn chạy.

Còn có một nguyên nhân chính là, hắn muốn lao nhanh đến phân cảnh kế tiếp —— đại hội võ lâm.

Về phần Mạc Dật... vốn dĩ nhân vật này phải dính sát bên nhân vật chính ca ca mới đúng hướng kịch, nếu y đã bị nội dung vở kịch đào thải rồi, phòng ngừa phá hư nội dung vở kịch, hiện tại hắn cũng sẽ không dẫn y theo.

...

Trong chốn võ lâm, luôn có mấy cái võ lâm đại hội như vậy, dù sao cũng phải cho thiếu hiệp anh tài xuất hiện chứ!

Mười lăm tuổi thiếu niên Mục Kỳ xách tiểu hành trang cười lừ nhõ chạy tới võ lâm đại hội.

Vì cái gì là lại là con LỪA???? ...

A, bởi vì tác giả cảm thấy nhân vật chính phải cười lừ mới có vẻ không giống người cao lớn bình thường!

Mục Kỳ xoe bàn tay đếm, hình như hần vẫn còn khá nhiều đất diễn. Nói như vậy, do kiếp trước hần là nhân vật chính, đối kịch bản mới phải thành pháo hôi nên mới được nhảy nhót nhiều như vậy.

Làm nguyên bản nhân vật chính, không nhảy nhót thật lâu thì làm sao xứng đáng với hào quang nhân vật chính chứ? Làm sao mà ngược nhân vật chính ca ca hiện tại được há?

Tại vì đoán biết vai còn dài, Mục Kỳ dứt khoát kiên quyết ăn luôn tiết tháo của mình, hảo hảo qua nhanh nội dung vở kịch.

Lúc con lừ nhõ vì vấp phải một người nằm dài trên đất đầy máu me kia, Mục Kỳ biết, rốt cục cũng đến thời khắc hần được nhai tiết tháo của mình rồi!

Kiếp trước tra công, chính đạo đại hiệp Trầm Chi Hiên, phúc hắc nguy quân tử. Kiếp trước lợi dụng Mục Ly Hi với ý định diệt Nam giáo, sau khi bị đối kịch bản liên biến thành đoá bạch liên hoa trong hậu cung của ca ca hần rồi?

Cho nên Mục Ly Hi kiếp này tính toán đi ngược tuyến nhân vật, một bên chịch chịch làm làm, một bên ngược tâm ngược thân, cuối cùng phải làm người kia thân bại danh liệt.

Mục Kỳ sờ sờ cằm, ngắm thấy đối phương 50 hậu cung khả năng độ, quyết định mở ra kỹ năng pháo hôi tìm đường chết.

Vào trạng thái diễn xuất sáng chói! Thánh mẫu kỹ năng max! Học máu kỹ năng max!

... A... Cái này thì không cần ha

Hết thấy chuẩn bị thỏa đáng, Mục Kỳ xoay người xuống lừ, ngồi xổm trước mặt đại hiệp.

Hần chọc trái chọc phải, chơi đùa một trận, rốt cục đại hiệp bị thương nổi giận.

Một phen nắm lấy tay của đối phương, nghiêng răng nghiêng lợi, "... Ta bị thương."

Mục Kỳ trừng mắt, "Ta thấy mà."

Đại hiệp ghen, nói không ra lời.

Mục Kỳ nghĩ nghĩ rồi giải thích: "Ta vừa mới muốn xem ngươi đã chết chưa."

Đại hiệp nguyên bản sắc mặt trắng bệch biến thành xanh mét.

Thiếu niên thanh y tuần tú sắc mặt có chút tái nhợt, đối với đại hiệp người đầy máu me vậy mà mỉm cười.

Người tựa tranh vẽ bèn phun ra một câu, "Đại hiệp, ta thương lượng chuyện này được không nè?"

Đại hiệp nghi hoặc: "Ngươi..."

"Ngươi không chết, vậy tránh qua một bên đi?" Thiếu niên nghiêm trang chỉ con đường không tính là rộng "Ngươi chắn đường của ta."

Đại hiệp: ...

... Một hơi muốn ới máu mà!

11. Chương 11: Thiếu Chủ Ma Giáo Phản Công (ngũ)

Mục Kỳ nhìn nhìn đại hiệp rõ ràng thể lực chống đỡ hết nổi, chắc là tức quá, lăn ra hôn mê luôn, cùng với hậu cung khả năng độ: 30, khoái trá vỗ vỗ tay quyết định bỏ của chạy lấy người.

Nhưng vừa lúc đó, một trận vô ngựa dồn dập vang lên.

Khoảng cách cũng không xa, cho nên liền xuất hiện.

Đây là một cỗ xe ngựa xa hoa hiếm có, người đang điều khiển ngựa kia anh tuấn cao lớn, mặt than y như Mạc Dật.

Ừm, nhìn hơi quen mắt, Mục Kỳ hí hí mắt nghĩ.

Cho đến khi một ngón tay trắng nõn như ngọc cuốn rèm cửa, một khuôn mặt xinh đẹp như hân nhưng có phần băng lãnh hơn lộ ra, Mục Kỳ mới kịp phản ứng... Đây không phải là nhân vật chính ca ca đi!

Nội dung vở kịch cũng linh hoạt ghê, ngay lập tức bắt kịp hân rồi, không uống phí hân một đường cười lừa chạy thực mạng ()

Mục Ly Hi ánh mắt thẳng thắn bỏ qua Mục Kỳ mà nhìn xuống tên đang giả chết kia, lúc này mới vô hình trung thở một hơi. Với hân mà nói, Mục Kỳ cứu Trầm Chi Hiên trước, là đã phá hỏng một bước trọng yếu trong kế hoạch của hân.

Trầm Chi Hiên, so với Mục Kỳ đệ đệ đơn thuần như tiểu bạch thỏ, hân rõ ràng oán hận tên họ Trầm đầu sỏ đã quyến rũ hân còn định lợi dụng hân triệt hạ Nam giáo để đến cuối cùng hân bị cả Nam giáo truy sát hơn rất nhiều.

Nếu người cứu y lại là Mục Kỳ đơn thuần thiện lương, như vậy người y sẽ yêu có còn là hân không?

Mà khi chính hân yêu thương Trầm Chi Hiên cũng là lúc hân ngã vào bóng tối ngục giam.

Cả đời này, hân chỉ muốn cho Trầm Chi Hiên ném thử tư vị bị người yêu thương nhất vứt bỏ.

...

Mục Kỳ khi nhìn rõ nửa khuôn mặt vừa lộ ra kia, liền rất nhanh xoay người định nhảy lên lưng lừa con mà bỏ trốn.

Chính là giây tiếp theo, hân đã bị người xách cổ áo. Đành cứng ngắc xoay người nhìn, quả nhiên là cái tên mặt than thị vệ kia. Ai, vào mỗi lúc như thế này, hân liền đặc biệt nhớ Mạc Dật, tối thiểu thì tên kia đều là ôm hân chứ không phải xách cổ áo hân như thỏ giống tên này.

“Người định trốn đi đâu?” Ngữ điệu khoan thai truyền tới, Mục Ly Hi ánh mắt lãnh đạm lạnh lùng, Mục Kỳ không tự giác rụt lui thân mình, nghĩ đến chuyện lần trước, hân như là có trực giác phải tránh xa cái tên ca ca này.

“... Ta, ta ở đó buồn chán, muốn trốn đi chơi.”

Mục Ly Hi trào phúng nhếch khóe miệng, chậm rãi nói: “Người một mình trốn đi, phụ thân nhờ ta bắt người trở về.”

Nghe được hai chữ phụ thân, Mục Kỳ lần này không trốn nữa, tròn tròn mắt nhìn hân, lập tức cắn cắn môi phun ra hai chữ: “... Nói dối.”

Đối phương hiếm khi lại phản bác làm Mục Ly Hi hơi sững sốt, lập tức khóe môi nhếch lên, chậm rãi nói: “A? Tại sao lại nói như thế?”

Mục Kỳ hơi hơi nghiêng đầu, thấp giọng nói: “Cha hai năm nay căn bản không đến nhìn ta, cho nên ta bỏ trốn, cha cũng sẽ không biết ...” Mục Kỳ nói đến đây giọng hơi khàn đi, hân dừng một chút, lấy lại được ngữ điệu bình thường, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn về phía Mục Ly Hi, khẳng định nói: “Mà người cũng sẽ không đem chuyện ta bỏ trốn mà báo cho cha biết.”

Mục Ly Hi đột nhiên phát hiện, có lẽ chính hần trước kia bị ghen tị cừu hận che mắt, cũng không có hoàn toàn nhìn đệ đệ này.

Trừ bỏ thiện lương ngu ngốc..., tựa hồ còn có một chỗ xài được.

“Hảo, lên xe đi.” Mục Ly Hi lãnh đạm.

Không cần đợi Mục Kỳ chính mình động, Bạch Phàm nghe vậy trực tiếp bốc người lên xe ngựa. Trong xe ngựa rất rộng rãi, đối diện là giường thấp, trước thấp còn có vài hộp điểm tâm, hai bên xe ngựa đều có gối tựa.

“Ta chuẩn bị xem xem võ lâm đại hội hư thực ra sao, người giả vờ làm thư đồng bên cạnh ta, không được lộ ra. Nếu không...” Mục Ly Hi tựa vào thấp, thản nhiên nói, sau đó hần nhìn về phía Mục Kỳ, lãnh ý trong mắt làm Mục Kỳ bất giác nuốt một ngụm nước miếng.

Hần tựa hồ lúc này mới nhớ ra, người trước mặt này đã tự tay ép hần nuốt độc dược. Mục Kỳ bèn sợ hãi lui đến trong góc phòng, hần không thể khảm lên vách xe, lùi càng xa càng tốt.

Mục Ly Hi nhìn bộ dáng bị ức hiếp của đối phương lúc này, tâm tình nháy mắt tốt hơn rất nhiều.

“Cái kia...” Ngay lúc này, Mục Kỳ đột nhiên ử rử mở miệng, vậy mà lúc Mục Ly Hi nhìn qua, hần lại phản xạ có điều kiện rụt cổ vào.

“Chuyện gì?” Mục Ly Hi đợi nửa ngày, không thấy đối phương mở miệng, cuối cùng đành phải hỏi.

“... Người không cứu người kia sao?” Mục Kỳ ngón tay dài nhỏ chỉ đại hiệp vẫn giả chết nằm trên mặt đất, chần chờ hỏi.

Mục Ly Hi đầu tiên là nhìn theo ngón tay Mục Kỳ, thật lâu sau mới mở miệng nói, thanh âm lại lạnh đến mức có thể đông cứng nhân tâm, “Cứu, sao lại không cứu?”

Ánh mắt của hần lại rơi xuống cái thấy bên người Mục Kỳ, bên trong một trận hắc trầm cuộn cuộn, vừa có trào phúng cười nhạo, lại có chút mờ mịt.

Mục Kỳ lo lắng tỏ vẻ quan tâm nhân vật chính ca ca người lại làm sao vậy? Hần hoàn toàn là bởi vì nhìn đối phương không có ý tứ cứu người, cho nên sợ hần quên nội dung vở kịch mới nhắc nhở thôi.

Mục Ly Hi nhìn Mục Kỳ lo lắng cho tên kia, nội tâm không khỏi một trận cười nhạo.

Chính là cái kiểu ai cũng quan tâm, cho dù là một người xa lạ vừa mới gặp mà hần cũng tỏ thiện ý. Lúc tất cả mọi người vứt bỏ hần, hần còn chạy đến trước mặt mình thi triển hảo ý của hần, khi đó mình còn cho rằng hần là đến để mình chê cười.

Mà hiện tại xem ra, tên đệ đệ này rõ ràng không chút gì gọi là đầu óc.

Chỉ là một tên ngu xuẩn lại có vận mệnh may mắn cực điểm mà thôi.

Mục Ly Hi thu hồi ánh mắt, có chút mệt mỏi mà nhắm hai mắt tựa vào thấp.

...

Có lời nói của Mục Ly Hi, đại hiệp cũng thực nhanh chóng bị kéo lên xe ngựa. Sau đó Bạch Phàm ở bên ngoài khiển ngựa, Mục Ly Hi ở bên trong tự tay bôi thuốc băng bó.

Mục Kỳ lui vào băng ghế bên cạnh, tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của chính mình, hần rón rén bốc một miếng bánh điểm tâm bỏ vào miệng, nhai nhẹ nhẹ rồi nuốt nhanh.

Nhìn Mục Ly Hi lạnh lùng giúp Trầm Chi Hiên băng bó vết thương. Mặc dù hần có ý nhẹ tay, nhưng ánh mắt lạnh buốt tận xương tủy đó, cùng với vài lúc trúc trắc... ca ca người xác định là không muốn bóp chết đối phương chứ?

Mục Kỳ vừa ăn vừa lén lút xem xét tình huống, cho đến khi Mục Ly Hi đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía hần.

Hắn cố gắng gồng quai hàm, không thèm nhai gì cả, toàn bộ nuốt xuống, nháy mắt ghen đến mức ứa nước mắt, hốc mắt đỏ hồng nhìn Mục Ly Hi, giống như đối phương đang khi dễ hắn vậy.

Ánh mắt của Mục Ly Hi vốn dĩ lãnh đạm đang nhìn đến bộ dáng chật vật của đối phương, bởi vì nhìn thấy Trần Chi Hiên mà tâm tình oán hận quay cuồng, cho nên dù vẫn có thể giả vờ bình tĩnh, hắn vẫn khó có thể rót một chén nước cho Mục Kỳ.

Mục Kỳ một chút cũng không có kiên trì, trực tiếp đưa tay qua tự rót nước uống, ho khan hai tiếng, lúc này mới tốt một chút.

“Khụ khụ... cảm ơn ca ca.” Mục Kỳ như là nháy mắt đã quên đối phương lúc trước còn hạ được mình, tươi cười nói. Ánh mắt đen láy trong suốt.

Mục Ly Hi chỉ cần quan tâm đệ đệ một chút đối phương liền rạng rỡ, cho hắn điểm tâm hắn sẽ ngu ngốc cười cười. Nhưng hắn cuối cùng cũng chỉ là nâng mi, thần nhiên nói: “Người gọi ta là gì?”

“Ca ca... Ách... Thiếu gia.” Mục Kỳ vừa thốt ra đã thấy lãnh ý của đối phương, liền sửa lại.

Mục Ly Hi lúc này mới thu hồi ánh mắt, chỉ chốc lát sau, hắn làm như vô ý mở nắp gối, gấp ra nhiều thêm vài món điểm tâm để lên bàn, sau đó lại lặng lẽ nằm xuống thấp nhắm mắt dưỡng thần.

Mục Kỳ bị kích động một chút, hắn thật sự cũng lâu không được ăn cái gì, lúc này chạy quá nhanh, chỉ lấy được một ít vàng bạc trang sức, không có mang lương khô QAQ...

Ngô Trần Suất anh đây thật ra chỉ có chút vấn đề về phẩm hạnh thôi!! Không cần hoài nghi cả chỉ số thông minh của anh nha!

...

Không biết là thuốc của Mục Ly Hi tốt, hay là bản thân Trần Chi Hiên nội công cao cường, lúc xe ngựa đi được vài canh giờ, hắn liền tỉnh lại.

Cử động đầu một chút, điều đầu tiên hắn thấy là Mục Kỳ đang hân hoan bốc điểm tâm nhai nhai.

“Người tỉnh.” Một tiếng nói réo rất vang lên, làm cho Trần Chi Hiên đem ánh mắt chuyển qua trên người Mục Ly Hi, trong nháy mắt kinh diễm qua đi, hắn hơi hơi nghi hoặc hỏi: “Người là? ...”

Mục Ly Hi thiện giải nhân ý giải thích: “Ta là Lý Hi, mang theo tùy tùng đến Lạc Thành, đi ngang qua cánh rừng phía đông kia gặp phải người đang hôn mê.”

Đối phương nói như vậy, Trần Chi Hiên lập tức sáng tỏ, lúc này lộ ra thần sắc cảm kích, “Tại hạ Trần Chi Hiên, đa tạ công tử đã cứu mạng.”

Mục Ly Hi nhìn đối phương hơi thất thần, kiếp trước đối với mình nào có chân thành hoà nhã như vậy?

Trần Chi Hiên nhớ rõ chính y lúc trước gặp được thiếu niên kia cõi lừa, đối phương rõ ràng là một mình một đường, như thế nào hiện tại liền biến thành người này có cả một đoàn hộ tống theo sau?

Hắn không khỏi trong lòng có chút kinh ngạc cùng nghi hoặc, đối với Mục Ly Hi cũng nhiều phần cảnh giác hơn.

Kỳ thật, nếu là lúc trước không có nhìn thấy Mục Kỳ, y nói không chừng liền sẽ chân tâm cảm kích người cứu trợ y này, nhưng là... Rõ ràng Mục Kỳ lúc trước gây sức ép cho y khắc sâu ấn tượng.

Mục Kỳ yên lặng che mặt, không thể trách ta nha! Nhân vật chính ca ca người lúc trước không có hỏi ta tình huống gặp đối tượng mà!

12. Chương 12: Thiếu Chủ Ma Giáo Phản Công (lục)

Hai người đều có dã tâm ngấm ngầm trái ngược nhau, tựa hồ đều đã suy tính xong đường đi nước bước của mình, đành nhất thời tỏ vẻ không có gì mà trò chuyện cùng nhau.

Mục Kỳ nhàm chán ngồi bên đành phải giả thuộc tính bạch liên hoa không cần não của hắc ra, đoạn nội dung vở kịch này, chỉ cần trang bị ánh sáng thánh mẫu, bảo trì chức năng cuồng ăn là được.

Nhưng cổ tình có người không nghĩ vậy nên không thể buông tha hắc.

“Tại hạ bị địch nhân đuổi giết, nếu không có công tử cứu giúp, chỉ sợ sớm đã chết trong phiến rừng kia.” Trầm Chi Hiên cười nói, tuy rằng Mục Ly Hi giờ tay nhắc chân toả ra khí chất tao nhã hút mắt, nhưng ý chú ý đến Mục Kỳ hơn. Ý vẫn còn nhớ rõ sắc mặt người này trước khi y bất tỉnh.

“Trên đời này, người hảo tâm như công tử vậy cũng không nhiều.”

Trầm Chi Hiên hàm ý, y dám khẳng định, thiếu niên cời lừa cùng công tử kia không phải một hạng người.

Nghe lời nói của đối phương, thân thể Mục Kỳ hơi chút khựng lại, hắc hiển nhiên cũng nhớ tới chuyện lúc nãy, đành giương mắt nhìn lại Trầm Chi Hiên, nghĩ nghĩ rồi nghiêm túc dị thường mở miệng, “Nói không chừng là do ngươi thoát nhìn không giống người tốt.”

Hừ hừ, Mục Kỳ vì phòng ngừa Trầm Chi Hiên sẽ nói lại hắc nên bắt đầu lạnh lùng hơn, từ lúc hắc làm vài chuyện đó với Trầm Chi Hiên, hắc cũng đã nghĩ ra vài kế sách rồi.

“Vị công tử có ý là ...” Trầm Chi Hiên sững sốt, lập tức cười tao nhã, nhưng trong mắt Mục Kỳ, nụ cười kia thật sự không có hảo ý.

“... biết vậy lúc nãy đừng cứu ngươi.” Mục Kỳ quay mặt đi nói nhỏ.

Trầm Chi Hiên còn chưa kịp trả lời, Mục Ly Hi ngược lại đột nhiên mở miệng, “Kỳ nhi, Bạch Phàm không thuộc đường, ngươi ra ngoài khiển ngựa cùng hắc đi.”

Mục Kỳ tròn tròn mắt, ta cũng không thuộc đường nha!!

...

Mục Kỳ cuối cùng vẫn là bỏ ra ngoài ngồi cùng Bạch Phàm.

“Thư đồng” Mục Kỳ cùng thị vệ Bạch Phàm bốn mắt nhìn nhau trong chốc lát, Bạch Phàm yên lặng dời mắt, tiếp tục quất ngựa. Chung quanh y lúc này tầng tầng lớp lớp băng giá, chỉ cần hơi nhớ đến người bên trong xe đang ở cùng nam nhân khác, lòng y liền khó chịu.

Mục Kỳ chà xát cánh tay, thức thời ngồi xa y một chút.

Nói là ra cùng khiển ngựa, kỳ thật hắc cũng là ngồi một bên rảnh rỗi mà thôi. Đến cuối cùng, hắc đành quay qua quan sát kỹ Bạch Phàm.

Bạch Phàm bị đối phương nhìn đăm đăm liền phát cáu, tâm tình cũng bất giác đề phòng tên bên cạnh, cũng không còn chuyên tâm đánh xe.

Mục Kỳ nhàm chán bắt đầu kiếm cách khêu chuyện với Bạch Phàm, hắc cứ rù rì thao thao bất tuyệt——

“Ngươi cứ câm miệng như vậy cả ngày mà không buồn à? Chúng ta nói chuyện phiếm đi.”

...

“Ngươi vì cái gì lại cứ phình cái mặt liệt ra như thế?”

...

“Ngươi là cái gì ... của thiếu gia vậy?”

...

“... Ngươi cùng Mạc Dật là thân thích sao?”

Tuy rằng biết rõ ai có chút nội công trong người đều sẽ nghe được hắc, nhưng hắc vẫn cứ thì thầm, tiến gần Bạch Phàm rừ rừ vào tai y.

Mục Kỳ kỳ thật có chút ngạc nhiên, kịch bản rốt cuộc là như thế nào mà xuyên suốt từ đầu đến cuối, người này có bề răng cũng không nhả một câu?

Kỳ thật, Bạch Phàm không phải không muốn trả lời, chỉ vì y cảm thấy người ở bên trong sẽ nghe được, mà y cũng không thể trả lời cho đúng ... Y cùng Mạc Dật đều từ Âm lâu luyện ra, ở nơi đó, không cần biểu tình. Chỉ là Mạc Dật may mắn hơn, được ra khỏi đó trước y năm năm.

Khi y được người kia mang khỏi Âm lâu, y cả đời đều đã thề trung thành với người đó.

Khi Bạch Phàm trấn tĩnh lại, khóe mắt dư quang nhìn đối phương tiến đến bên cạnh y thì thà thì thào, không khỏi một đầu hắc tuyến. Quậy phá như vậy, làm y vốn dĩ có chút khó chịu cũng bình ổn lại không ít.

Hai người trong xe ngựa nghe được Mục Kỳ buồn bực cứ một câu một câu hỏi không có ai trả lời, Trầm Chi Hiên cảm thấy buồn cười, Mục Ly Hi ngược lại hơi hơi mỉa mai, nội tâm không biết suy nghĩ cái gì.

Hoàng hôn nhanh buông, rốt cục bọn họ cũng tìm được khách điểm.

Lúc xuống xe ngựa, Bạch Phàm rõ ràng cảm thấy Mục Ly Hi có điều gì đó. Mặc dù khuôn mặt vẫn lãnh đạm, nhưng tựa hồ có chút...không vui.

Mục Kỳ ngược lại không hề gì, xe ngựa xóc nảy cả ngày, hắc cảm thấy hiện tại chuyện quan trọng nhất là tắm rửa, ăn ngon, sau đó leo lên giường đánh một giấc.

Cho nên, tại phân cảnh lúc đi đến gian phòng của mình, Mục Kỳ nổi giận!

Không có nước ấm tắm rửa, cơm canh nhạt nhẽo, còn có phản gỗ cứng còng... Mục Kỳ tỏ vẻ không thể nhẫn nhịn, tiểu hành trang của hắc ngay từ đầu đã bị đối phương tịch thu, muốn ăn cũng không có tiền! Muốn chạy cũng không thoát nội dung kịch bản!! Thật sự là hảo bi thương.

Cuối cùng, vì phúc lợi đêm nay, Mục Kỳ quyết định đi ôm đùi nhân vật chính ca ca.

Đứng ở ngoài cửa phòng Mục Ly Hi, Mục Kỳ tỏ vẻ tiết tháo cái gì đều không cần quá để ý. Hít một hơi thật sâu, chờ hắc vừa mới giờ tay lên, cửa trước mặt liền mở.

“Chuyện gì?” Mục Ly Hi tựa vào cạnh cửa thản nhiên hỏi. Mùa hạ mặc thanh lương, chất lụa mỏng hững hờ mở bên sườn ngực xuống chân khiến người đối diện thật muốn máu trắng khỏi đầu.

Mục Kỳ nhìn hắc nuốt nước miếng, muốn nói lại thôi, lại nhìn Mục Ly Hi, “Ca, ta biết ngươi vẫn luôn không thích ta... Nhưng là, ta...”

Hắc nhìn bữa tối hoa lệ sau lưng đối phương, nội tâm âm thầm ghen tị.

... Không thể đối với ta như vậy! Cho dù là pháo hôi cũng phải có nhân quyền đó! Huống chi còn là một cao cấp pháo hôi! Mãnh liệt yêu cầu được hầu hạ tốt được ăn ngon được ngủ ngon nha!

Mục Ly Hi nhìn bộ dạng nịnh nọt này của hắc, lòng có chút khó chịu, lại thấy hắc ấp a ấp úng, bèn không kiên nhẫn cắt ngang, “Muốn nói cái gì liền nói...”

“... A, ta muốn ăn cơm với ca ca.” Mục Kỳ đôi mắt trông mong nhìn ... phía sau lưng hắc.

Nhìn đôi mắt chân thành của đối phương, Mục Ly Hi thản sắc cứng đờ. Hắc há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn là nhắm lại không nói lời nào, mà là nghiêng người để cho đối phương tiến vào.

Nguyên bản vẻ mặt thấp thỏm trong nháy mắt biến thành tâm hoa nộ phóng, nhào vào phòng, vẻ mặt hạnh phúc ngồi vào ghế bắt đầu ăn, ánh mắt đen láy sáng ngời không có chút gì gọi là dối trá.

Mục Ly Hi nhìn qua, không phải chỉ là ăn một bữa cơm sao? Có gì vui vẻ như vậy? Hoặc là, còn có mục đích gì khác?

Hắn cứ liên tục suy nghĩ, đối phương như vậy tiếp cận hắn có mục đích gì?

Tuy rằng trong nội tâm luôn có một thanh âm đang nói rằng với đầu óc của người kia rõ ràng không thể nghĩ được nhiều như vậy, nhưng càng như vậy, hắn càng tâm hoảng ý loạn, miệng càng không biết nói gì cho phải, “Người an phận một chút, không cần mưu toan làm chuyện gì lớn. Nếu không, chết độc trên người của người...”

Tay của Mục Kỳ thoáng dừng, ánh mắt bị thương ngẩng đầu nhìn hắn, “Ca, ta không định làm như vậy.”

Nhìn khuôn mặt ửng đỏ của người đối diện, Mục Kỳ tỏ vẻ thực oan uổng. Hắn thật sự chỉ là muốn cùng ăn cơm với ca ca (!) cùng đi ngủ với ca ca (!) mà thôi, ca ca người rất cuộc ảo tưởng sức mạnh đến cái việc gì nữa chứ!

“Vậy người đang suy nghĩ gì?” Mục Ly Hi thốt ra hỏi, lập tức dừng lại, như là nhớ đến cái gì không khỏi cười tự giễu, “... Người tuyệt không hận ta, không định giết ta?”

Mục Kỳ kinh ngạc lắc đầu nói, “Ta? ... Như thế nào sẽ?”

Nhân vật chính ca ca, ta thật sự chỉ là đến ăn một bữa cơm mà thôi nha!

Thấy đối phương khoe miệng còn có ý cười trào phúng, Mục Kỳ thật sâu khó chịu, vì cái gì không tin anh mày chứ! Hảo bị thương QAQ

“Ta không biết mình làm cái gì để người chán ghét ta... Nhưng là... Vô luận như thế nào...” Mục Kỳ có chút khó chịu chậm rãi nói xong, hắn dừng một chút, cuối cùng vẫn là mở miệng nhỏ giọng nói, “... Người là ca ca của ta nha.”

Bởi vì là ca ca, bởi vì là thân nhân, cho nên không hận người, lại càng không nghĩ sẽ giết người.

Mục Ly Hi trong nháy mắt hô hấp dừng lại.

Từ khi hắn trọng sinh tới nay, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy bối rối đến mức chân tay luống cuống. Không biết vì cái gì, chỉ biết thật sự không biết phải làm sao.

Hắn đương nhiên biết Mục Kỳ là loại người thiện lương, tâm cơ không qua khỏi cái miệng sẽ không làm ra loại chuyện tiếp cận có dụng ý. Nhưng chính là bởi vì như vậy, hắn mới càng thêm bất an càng thêm hoảng hốt.

13. Chương 13: Thiếu Chủ Ma Giáo Phản Công (thất)

Mục Kỳ tỏ ý ngủ một mình không được, muốn đi theo ca ca ngủ, Mục Ly Hi đột nhiên cảm thấy cả người đều mù mờ.

Mục Kỳ thư thư phục phục tắm rửa sạch sẽ sau lại mặc y phục trắng giản đơn bước ra, thiếu niên tuấn tú đáng người như trúc. Mục Ly Hi nhìn khuôn mặt trắng nõn của đối phương có chút xuất thần, hắn cùng mình giống nhau như đúc, vậy mà khí chất hoàn toàn bất đồng.

Lúc nhận thấy Mục Kỳ sắp xoay đầu lại, Mục Ly Hi mới chặt vật thu hồi ánh mắt ra vẻ chuyên chú với quyển sách trên tay, trong đầu lại không khỏi hiện ra ánh mắt kia của đối phương, trong đáy mắt hắc sắc lưu ly đó mọi vật như bị xóa nhòa.

Mục Kỳ nhìn vào sách một chút, cảm thấy chán quá liền quay đi. Hắn tùy tiện ngã xuống giường, sau đó thuận tay kéo chăn lên xoay một vòng, sau khi bọc thành một cái kén mới thò đầu ra kêu, “Ca?”

Bàn tay cầm sách của Mục Ly Hi cứng đờ, có chút không được tự nhiên động động thân mình, khuôn mặt lãnh đạm tỏ vẻ thất thần, “Người ngủ trước đi.”

“Ca ca không nên xem sách quá khuya, có hại cho mắt a.” Mục Kỳ giải thích, cũng chỉ là quan tâm vì lỡ chiếm tiện nghi giường lớn của đối phương thôi.

Sống lưng thẳng của Mục Ly Hi vẫn không nhúc nhích, cho dù có xem cỡ nào cũng chẳng thể hiểu lấy một chữ. Cho đến khi phía sau truyền đến tiếng thở đều đều, hắn mới chậm rãi thở ra một hơi. Thật lâu sau, rốt cục nhìn không được bèn nghiêng đầu nhìn về phía trên người giường.

...

Trải qua trọng sinh, hắn ban đầu tính trăm phương nghìn kế thay đổi vận mệnh của mình. Trong Nam giáo bồi dưỡng thể lực của mình, mượn sức Nhạc Phong, đến Âm lâu chọn ra thị vệ ưu tú nhất...

Lúc phát hiện thâm ý trong mắt Nhạc Phong, trong lòng hắn đã có so đo. Nếu chỉ có chút cảm tình sẽ khó khiến bọn hắn tận lực trung thành, như vậy, hắn không nề hà câu dẫn tất cả bò lên giường hắn.

Chỉ là, chuyện đó lại bị đệ đệ phá đám.

Sau đó, chính mình liền bị đối phương lần lần chọc cho phải kiềm chế ...

Nếu khi đó sẽ giết hắn... Hiện tại...

Mục Ly Hi vừa nghĩ vừa đi lại gần, tay phải chậm rãi tụ lực nâng lên ——

“Ta muốn cùng ca ca ăn cơm.”

“... Người là ca ca của ta nha.”

“Ta cho tới bây giờ còn chưa từng ngủ cùng ca ca.”

... Trong đầu đột nhiên nhảy ra những hình ảnh làm cho Mục Ly Hi trở tay không kịp: thiếu niên bộ dáng chân thành chờ mong, con người đen láy ưu thương, ngại ngùng vò đầu...

Tay hắn cứng lại giữa không trung, rốt cuộc không mảy may động đậy.

Mục Ly Hi đột nhiên xoay người, nhanh chóng bỏ đi.

Đệ đệ này, hắn chưa từng thật lòng quan tâm, mà kiếp trước hắn lại toàn tâm ghen tị.

Người nọ rõ ràng cái gì cũng đều không hiểu, cái gì cũng sẽ không biết, lại cố tình có nhiều người như vậy sủng nó, bảo hộ nó.

Hắn không cam lòng, vì cái gì cùng là hài tử đồng phụ đồng mẫu, đồng dạng dung mạo, tại sao nó lại có được hết thảy những thứ hắn không có!

Nhưng rồi, trọng sinh một kiếp này, trải qua toàn bộ, hắn mới hiểu được vì cái gì những người đó sẽ liều lĩnh hết thảy sủng ái nó.

Đôi mắt đen láy lại trong suốt, thanh thuần như vậy, cho dù hắn có chán ghét nó đến thế nào, vẫn không đành lòng khiến nó trải qua cảm giác thương tâm đau khổ.

Trước kia cảm thấy đủ loại ghen tị khó chịu, lúc đối phương dùng chân tâm chân ý quan tâm chính mình, tâm đã bất tri bất giác dung nhập.

Vô luận là Nhạc Phong hay là Bạch Phàm, thậm chí là phụ thân sủng ái cả đời này, đều là do hắn tính kế từng chút một đoạt lấy. Chỉ có người kia, cho dù là kiếp trước bị chính mình nhiều lần hãm hại, cuối cùng lại cũng sẽ vì mình cầu tình, bởi vì chính mình là ca ca của hắn.

Hắn là đệ đệ, là người duy nhất xuất chân tâm đối với mình.

Mục Ly Hi chợt dừng bước, nghĩ nghĩ rồi không khỏi ần ần nở nụ cười, chỉ là thanh âm lại càng ngày càng chua xót.

Không ngờ rằng... Chính mình thế nhưng...

...

Chờ đến khi Mục Ly Hi đi ra ngoài, Mục Kỳ mới mở mắt ra.

Nhân vật chính xem sách còn xem ngược, cái này trong tiểu thuyết thường diễn tả là nội tâm giằng xé —— hắn đã nhanh chóng yêu người không nên yêu, muốn giết cũng không được —— điếm báo nha!

Đương nhiên, nếu yêu rồi sao mà giết được nữa. ()

Xác định đối phương đích xác sẽ không trở lại, Mục Kỳ mới ngáp một cái cọ cọ gối đầu ngủ thật say.

Aaaa, mấy thứ này thật giống như dành riêng cho hắn (o)! ...

À, dù sao cũng không quan trọng! Nằm ở trên giường, Mục Kỳ biểu thị, chăn êm nệm ấm vẫn là tốt nhất

~*****

Mục Ly Hi ngồi trong viện đình một đêm. Hắn phát hiện, chính mình... Giống như thật sự...

Vừa lúc đó, tiểu nhị hôm qua còn tiếp đón bọn hắn vội vàng vàng chạy tới.

“Công tử! Không hay rồi! Đã xảy ra chuyện!”

Mục Ly Hi đột nhiên có dự cảm bất an, trong lòng căng thẳng, hắn lập tức đứng dậy, “Chuyện gì?”

“Tiểu nhân buổi sáng nấu nước ấm cho ngài rửa mặt, liền, liền nhìn thấy... Tiểu công tử trên giường ngài vẫn luôn học máu không ngừng, Thảm công tử mời lang trung đến, hiện tại đang bắt mạch...” ... Liền bảo ta tới tìm ngài.

Tiểu nhị chỉ cảm thấy trước mắt một bóng trắng thoáng qua, sau đó không còn thấy người trước mặt nữa. Hắn trừng lớn mắt nói thảm: “... Ta còn chưa nói xong...”

...

Mục Ly Hi chạy tới phòng của mình, đảo mắt một cái liền thấy Mục Kỳ trên giường hơi thở mong manh, viền áo bạch sắc đã nhiễm một tầng máu, tóc đen xoã tung càng làm cho sắc mặt tái nhợt nổi bật.

“Kỳ nhi...” Mục Ly Hi kích động bổ nhào lên giường, luống cuống tay chân lau đi vết máu nơi khoé miệng Mục Kỳ đang không ngừng chảy ra.

Trầm Chi Hiên ngồi đối diện giường thấy đại phu đang lò dò tiến lại đã bị Mục Ly Hi đẩy cho râu tóc dựng ngược, mà đối phương còn không hề có cảm giác hắn đã đẩy trúng người khác, không khỏi lần thứ hai ý vị thâm trầm nhìn thiếu niên đang hôn mê bất tỉnh trên giường.

“Lý công tử, an tâm một chút, chớ nóng vội, trước hết để cho đại phu nhìn xem.”

Mục Ly Hi nghe vậy, lúc này mới phát giác trong phòng có hai người, Trầm Chi Hiên cùng với Bạch Phàm đứng ở cạnh cửa phía xa xa.

Hắn miễn cưỡng khôi phục lãnh tĩnh, “... Làm phiền đại phu rồi.”

Rất nhanh sau đó, đại phu kiểm tra qua một lượt, rất khó hiểu lắc đầu.”Vị công tử này trừ bỏ thân thể suy yếu, huyết khí không vượng ra, thân thể cũng không có gì trở ngại, như thế nào liền sẽ học máu không ngừng... Ai, tìm không thấy bệnh căn thật sự vô pháp trị liệu, thứ cho lão hủ bất lực.”

Mục Ly Hi miễn cưỡng đè nén cơn giận nhưng cũng không thể được, hắn vung tay lên tóm lấy áo của lang trung, giọng nói lạnh băng lại ẩn chứa lửa giận trùng trùng, “Trị không khỏi, vậy mạng sống của người giữ lại vô ích!”

Trầm Chi Hiên đầy mắt vô sóng, lời nói ôn nhã lại mang ý lo lắng, “Lý công tử chờ đã, vị công tử này thân thể không có gì đáng ngại lại đột nhiên học máu không ngừng... Theo tại hạ thấy, có thể là trúng độc bất minh? Nếu là như thế, cũng không thể trách lang y thông thường không chẩn được.”

Mục Ly Hi nghe vậy ngơ ngẩn, lập tức nhớ tới điều gì, sắc mặt đột nhiên biến thành trắng bệch một mảnh.

“Độc...” Hắn thấp giọng rên rỉ, vội vã xoay người hướng về phía Bạch Phàm quát, “Gọi Nhạc Phong lại đây!”

“... Thiếu gia, Nhạc Phong... Chỉ sợ không thể phân thân.” Bởi vì biết Nhạc Phong đang làm chuyện Mục Ly Hi giao phó, Bạch Phàm do dự nhắc nhở.

Mục Ly Hi một chương quát tới, thật sự bốc hoả: “Kêu người đi người liền đi, nếu tìm không thấy Nhạc Phong, người có thể quay trở về âm lâu.”

Bạch Phàm theo chương phong lui ra phía sau hai bước, đợi đến khi hiểu được lời nói của đối phương, y chỉ cảm thấy từ đáy lòng dâng lên một cỗ băng hàn. Mặc dù công lực của đối phương căn bản không thể thương tổn y, nhưng y lại cảm thấy đau đớn vô cùng.

Cho tới nay, sự hiện hữu của y, có cũng như không.

Lúc trước là Mục Ly Hi đem y ra khỏi Âm lâu, từ đó về sau, y xem hần là thiên gia của y, dùng mạng sống tận trung báo đáp. Mà người bị chủ nhân trả về Âm lâu, thật sự sẽ sống không bằng chết.

Cơn đau trong đáy lòng bị chính y dùng lãnh ý phong bế, Bạch Phàm trầm thấp vâng phục, sau đó cung kính xoay người nhanh chóng rời đi.

Chỉ như vậy, thần sắc người kia nửa điểm rung động cũng không có. Y đột nhiên hiểu ra, có lẽ, y chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của đối phương, tận trung là được rồi.

...

Sau khi Bạch Phàm rời đi, người trên giường dù đã hôn mê lại vẫn học máu không ngừng, bạch y nhanh chóng bị nhuộm thành hồng y, màu đỏ chói mắt khiến tâm hần đau nhói.

Mục Ly Hi lúc này lòng rối ren, chỉ cần vừa nghĩ tới bộ dáng này của Mục Kỳ là bởi vì hành động của hần, hần đã cảm thấy một trận trùng trùng đau đớn.

“Kỳ nhi, kỳ nhi... Đừng học máu ...” Mục Ly Hi hoang mang rối loạn lau đi dòng máu dưới cổ đối phương, đôi môi thanh bạch run rẩy không thành bộ dáng, “Chờ một chút, chờ một chút, Nhạc Phong sẽ lập tức tới... Là độc của hần... Độc của hần, hần nhất định có giải được ... Nhất định có!”

Hần cứ lặp lại không ngừng, lại bởi vì đối phương càng mất nhiều máu, y phục luôn luôn chỉnh tề của hần cứ thế hỗn độn lấm lem.

Trầm Chi Hiên này giờ vẫn đứng một bên nghe vậy lòng mảy mòi động, bất động thanh sắc nhìn Mục Ly Hi, lập tức thực nhanh chuyển dời ánh mắt sang Mục Kỳ còn đang ói máu không ngừng.

Mục Ly Hi cứ nói không ngừng, Mục Kỳ còn một chút thần trí cũng không muốn nghe hần nói nữa.

Dù sao cũng phải đi rồi, có cố gắng cải thiện quan hệ cũng chẳng còn ăn nhằm gì nữa!

Lúc Ngô Trần Suất tỉnh táo lại, hần ngạc nhiên hơn nửa ngày ——

Lại chết!

Mất máu quá nhiều, không thể cứu chữa nên chết ngắc!

Ha hã... Cái kỹ năng học máu mất dạy đó!

Mẹ nó, đại hội võ lâm quy tụ anh tài cái quái gì?! Đại hội còn chưa bắt đầu hần đã chết ngắc!!

Đậu má! Này không khoa học! chết sớm như vậy, phần sau của vở kịch tính sao!

Tin nhắn hệ thống: “... Chính là vì suy nghĩ cho nội dung vở kịch nên chúng ta mới để cho ngài trước tiên trở về. Ngài vừa hạ màn, nhân vật chính liền vì thật lòng yêu mà vứt bỏ cả hậu cung.”

Ngô Trần Suất: ...

Hần thật sự đâu có muốn phá kịch bản a, hần chỉ muốn đái ngộ tốt một chút thôi mà!

Bất quá, ai kêu mị lực hần lớn như vậy chứ? (_)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-nghiiep-phan-dien>